

ALBANIAN POST

Gezuar 28-29
Nëntorin!

Nr.
75

NËNTOR /
NOVEMBER
2024

Editor in Chief: Dr. Fatmir Terziu - Telephone: 07984497444 - contact@fjalaelire.com - www.fjalaelire.com

19 Fitore historike...

21 Fisnikëri...

18 Respekt...

12 Metra...

SHQIPTARËT E DUAN AMERIKËN DHE JANË MIQTË E SAJ

Tashmë Doanld Trump është Presidenti i zgjedhur dhe i 47-të i SHBA-së. Gjithnjë e më shumë, ai është rrethuar nga njerëzit, që e adhurojnë, dhe ata që e shfaqin mendimin ndryshe për të. Kështu ndodhi para fushatës, kështu ndodh edhe pas saj. Njerëz të ndryshëm pa parë bindjet e tyre të majta e të djthta, thjesht nga kënvështrimi dhe admirimi i tyre padashje bëhen fansa të Presidentit në pritje. Në këtë pikë disa meritojnë respekt, sikurse ndodh thjesht me zotin Arben Arapi, që me kujdesin më të madh qytetar respektin ndjenjat e tij dhe i vendos në fotografi, i

vendos dhe në trikon e tij. Por kur disa njerëz nuk mund të zhvillojnë një bisedë normale me njëri-tjetrin, kështu që ata thjesht hutojnë rreth temave të përgjithshme me shpresën e fshehtë se ekzistenca e tyre më në fund do të ketë kuptim, dhe kjo me sinqeritetin e Benit, dhe të kushos së tij, Agronom Përparim Muça flet shumë për respekt, sinqeritet në të gjithë përmasën e thjeshtësisë dhe njerëzillëkut. Ata i mirëkuptojnë të gjithë, mirëkuptojnë dhe respektin e ndjenjave të tyre në këtë rast. Se ndryshe, të thuash që nuk je i vetëdijshëm për diçka dhe nuk kupton se çfarë po flitet...

(vijon në faqen 02)

FLORA'S GUSTO ITALIAN

RESTORANT I VLERËSUAR PËR HIGJENË

Lexo:
FAQE 3 DHE 5

Restorant cilësor

Kualitet dhe pastërti shembullore

Cilësi dhe kulturë profesionale

Flora Kolaveri Osmani
DREJTORE E FLORA'S GUSTO ITALIAN

MIRË SE VINI!

The Green SUPER MARKET

Ju mirepresim tek supermarketi ku gjeni ushqimet shqiptare

HILAL FOOD CENTRE

Supermarketi i shqiptarëve në Kilburn High Road. Aty ku nën drejtimin e biznesmenit Mahmut Siringul do të gjeni të gjithë produktet e cilësisë lartë dhe me çmime konkurruese.

KUALITET - CILËSI

MIRË SE VINI!

02073721059
info@hilalfood.co.uk
322-324 Kilburn High Road, NW6 2QN

WWW.FJALAEIURE.COM

(vijon nga faqja 01)

...për shumëkënd është më shqetësuese sesa të udhëtosh pa biletë në tramvaj, gjë që shpjegon një sërë fenomenesh shqetësuese në realitetin tonë përreth. Këtu janë dhjetë gjëra që të gjithë kanë filluar të kuptojnë, në frymën e integritit dhe multikulturalizmit. Megjithatë, ju e ndieni se është detyra juaj t'i tregoni një kompanie ku ndodhen të pranishëm tre të huaj të

formuar mirë, se si fellacioni i mëngjesit është çelësi i një marrëdhënieje të suksesshme. Informacion vërtet i dobishëm. Ju uleni në një bar të rastësishëm metropolitan dhe, si një person normal, komentoni jetën personale të një shkrimtari. Papritur ju afrohet një i ri i çuditshëm me mjekër me kapak dhe fillon t'ju flasë për libra. Më pas ai ju thotë spontanisht se është vegan. Ndërkohë, bashkëbiseduesi juaj i rregullt ka kërkuar në Google titujt

kryesorë nga autori në fjalë, për çdo rast. Ai ju pyet se çfarë keni lexuar nga ai, njeriu juaj thotë një emër kuturu, ju jeni dakord, thoni se është një libër shumë i thellë në nivel botëror dhe befas shkoni në tualet. Gazi argjilor është i kthjellët si dita për ty, nuk ka rëndësi që ke diplomuar për Pedagogji në Universitetin e Tiranës. Në fund të fundit, edukimi të ndihmon të komunikosh me njerëzit më me shkathtësi, sepse je pak psikolog. E cila nga ana tjetër ju lejon të ndryshoni pikëpamjet

tuaja për krizën e refugjatëve në varësi të mendimit të Presidentit të sapozgjedhur. E rëndësishme është që shpreheni sido që të jetë, por një pozicion të qartë çdo herë e keni me respektin, ndjenjën, dashurinë qytetare, admirimin njerëzor, dhe mbi të gjitha kur pikëtakon miq të mirë e të sinqertë si Beni dhe Papi, natyrisht edhe me trikon që ka portretin e Donald Trump. Shqiptarët e duan Amerikën dhe janë miqtë e saj.

TIMO MËRKURI: TERZIU NDRIÇON ARTIN POETIK DUKE PASURUAR ME NDJESHMËRI BASHKËKOHORE

Fatmir Terziu ka publikuar kohët e fundit disa cikle me poezi për Sarandën në një kohë të shkurtër prej një jave, duke i cilësuar si dedikime në kontekstin e Manifestimeve poetike Tirreman Joniane që organizon Klubi i krijuesve Jonianë të këtij qyteti, ku ai ka qenë i ftuar në disa edicione rresht. Sigurisht që në këto manifestime veç prezantimit të krijimeve poetike janë kryer dhe biseda mbi poezinë, shkëmbime mendimesh si dhe vizita nëpër resurset turistike dhe historike të Sarandës, të cilat ajo i ka të shumta.

Shoqata e krijuesve Jonianë e ka vlerësuar dhe nderuar poetin, kritikun dhe shkrimtarin Fatmir Terziu me disa çmime, madje deri me Kurorën e Artë me gjethe ulliri, Institucioni i Bashkisë dhe titullarët e kanë pritur dhe nderuar me Mirënjohjen e qytetit, televizion lokal e ka prezantuar në edicionet e tij dhe vetë Terziu ka krijuar miqësi të shumta e të sinqerta me krijuesit dhe qytetarët të Sarandës. Veç këtyre tre cikleve, Terziu vite më parë ka shkruar librin Joni poetik në dy vëllime, i cili është promovuar së pari në Sarandë, u ka kushtuar disa krijuesve saranditë poezi të ngrohta, ka shkruar e botuar disa cikle poetike po për Sarandën, njerëzit dhe natyrën të cilat gjithashtu janë botuar nëpër libra. Me të drejtë Fatmir Terziu

vlerësohet si Miku i Sarandës dhe banorëve të saj. Po të mbledhësh krijimtarinë e Fatmir Terziut me temë sarandite me siguri bëhen disa vëllime më vete.

I-Këto tre cikle poetike të njëpasnjëshme të Fatmir Terziut mund të cilësohen si një akt i thellë dhe intensiv i krijimtarisë që paraqet ndërlidhjen e veçantë të poetit me Sarandën, si dhe një përkushtim ndaj mjedisit dhe artit të saj. Ato përbëjnë një shprehje artistike që tejkalon kufijtë e poezisë si formë e veçantë, pasi krijojnë një dialog të midis natyrës, artit dhe njerëzve të këtij qyteti.

1. Sigurisht që poeti krijon një dialog me Sarandën, pasi ajo, nuk është vetëm një qytet bregdetar, por një burim i pashtershëm frymëzimi që përshkon të gjithë krijimtarinë e poetit, madje ka zenë vend në artet e shumë krijuesve shqiptarë dhe të huaj. Terziu i kthehet natyrës së Sarandës në një seri ciklesh poetike, si për ta përjetësuar dhe për t'i dhënë zë peizazheve të saj, detit Jon, dritës dhe ngjyrave që mbushin këto poezi dhe dashurisë që ndjen për atë. Përmes një gjuhe të ngarkuar me simbolikë dhe ndjeshmëri të lartë, ai arrin të mbërthejë në vargje momentet e bukurisë dhe fragilitetit që Saranda ofron.

2. Krijimi i cikleve poetike

njëra pas tjetrës, për një periudhë të shkurtër kohore, përveçse shfaq një vullnet të jashtëzakonshëm dhe intensitet krijues, tipike kjo për Terziu është dëshmi e një lidhjeje të fortë shpirtërore të poetit me këtë hapësirë gjeografike dhe kulturore. Ky intensitet krijues dhe kjo krijimtarie e gjerë jo vetëm që nuk e shteron poetin, por e pasuron atë, duke sjellë varietete tematikash dhe ndjenjash që përfshijnë dhe reflektime mbi artin dhe krijuesit saranditë. Përtej poezisë, Terziu ka shkruar studime dhe analiza mbi krijuesit e kësaj zone, duke u bërë kështu një zë kritik dhe studiues që angazhohet jo vetëm poetikisht, por edhe intelektualisht.

3. Studimi i vazhdueshëm i Terziut mbi Artin Jonian përbën themel të rëndësishëm në poezinë e tij. Ky dialog me traditën poetike joniane dhe veçoritë e saj është tregues i angazhimit të tij me historinë dhe kulturën shqiptare në tërësi dhe të këtij rajoni, në veçanti. Për më tej, përmes poezive, Terziu ndriçon këtë art dhe e risjell në kohët moderne, duke e pasuruar me ndjeshmëri bashkëkohore. Kjo ndërthurje e traditës dhe modernitetit në krijimtarinë e tij është thelbësore për të kuptuar se si poeti arrin të mbajë një rrjedhshmëri të vazhdueshme

në të gjitha format e shprehjes së tij artistike.

4. Duke shkruar jo vetëm për natyrën, por dhe krijuesit saranditë, Terziu krijon një peizazh jo vetëm fizik por edhe shpirtëror. Kështu poezia e tij shtrihet përtej kufijve të personalitetit të tij krijues, duke reflektuar dhe vlerësuar kontributin e artistëve të tjerë të kësaj hapësire, dhe duke ofruar kështu një pasqyrë të plotë të artit jonian dhe identitetit kulturor të Sarandës.

Në këtë mënyrë duhen parë këto tre cikle poetike të Terziut që shfaqin lidhje të ngushtë midis krijimtarisë individuale dhe një hapësire të veçantë gjeografike e kulturore, duke e bërë poezinë e tij një homazh ndaj natyrës dhe artit të Sarandës...

FLORA'S

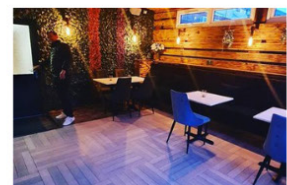
Gusto Italian

Flora's Gusto Italian

!
VLERËSUAR
PËR
HIGJENË

Restoranti i munguar modern i shqiptarëve

02089047775

DY MINUTA NGA UNDERGROUNDI PRESTON ROAD

FLORA KOLAVERI OSMANI MODELI DREJTUES TEK “FLORA’S GUSTO RESTAURANT”

Drejtuesja e “Flora’s Gusto Restaurant” në Preston Road të Londrës, Flora Osmani Kolaveri, ka kohë që ka sfiduar termin e drejtimit të një restoranti nga elementi mashkull. Ajo ka krijuar dhe një mbështetje të fuqishme me punën dhe përkushtimin e saj duke përforcuar thelbin se ekipet me më shumë femra performojnë më mirë. Duke ditur faktin, se edhe pse gratë janë më rrallë në pozicione më të larta në industrinë e restoranteve dhe mikpritjes, ekipet me më shumë gra në pozicione ekzekutive performojnë më mirë. Raporti i LiderShipit të Grave në Industrinë e Mikpritjes së Projektit Castel zbuloi se kompanitë me më shumë se 30 për qind gra në ekipet e tyre ekzekutive kanë më shumë gjasa të tejkalojnë ndjeshëm ato me 10 deri në 30 për qind gra. Kjo është veçanërisht e vërtetë kur krahasohen kompanitë me 30 për qind gra, ose më shumë me kompanitë pa drejtuese femra. Flora Osmani Kolaveri, si drejtuese dhe pronare e restorantit në fjalë ka në shërbim të klientit pikërisht një zonjë profesioniste në guzhinë dhe një staf shërbimi vajza dhe zonja të kualifikuara profesionalisht.

Kështu fraza, “Vendi i gruas është në kuzhinë”, që është një shprehje e modës së vjetër dhe në thelb seksiste ka ndryshuar terminologjinë e saj tek “Flora’s Gusto Restaurant”. Flora Kolaveri Osmani, e di tashmë dhe e ka të qartë se në shekullin e 21-të, gratë duhet metaforikisht të jenë “në kuzhinë”, por në rolin e operatoreve të restoranteve, pronareve, shefave të kuzhinës

dhe CEO-ve të bizneseve të restoranteve.

Tek “Flora’s Gusto Restaurant” marrëdhënia midis grave dhe ushqimit është e rrënjosur thellë gjatë historisë së ekzistencës së këtij restoranti model. Ky restorant ndjek emrat më në zë si M.F.K Fisher, Buëei Yang Chao, Julia Childs, Ruth Fertel që dëshmuar se gratë ishin të afta të bënin gjithçka që burrat mund të bënin (dhe më shumë) në shekullin e 20-të. Në shekullin e 21-të, revolucionarët e ditëve moderne si Pinky Cole, Nina Compton, Christina Tosi dhe Cat Cora vazhdojnë të shtyjnë përpara dhe të tregojnë se çfarë është e mundur për gratë, njëkohësisht duke qenë dhe një frymëzim edhe për drejtuesen e “Flora’s Gusto Restaurant”, Flora Kolaveri Osmani.

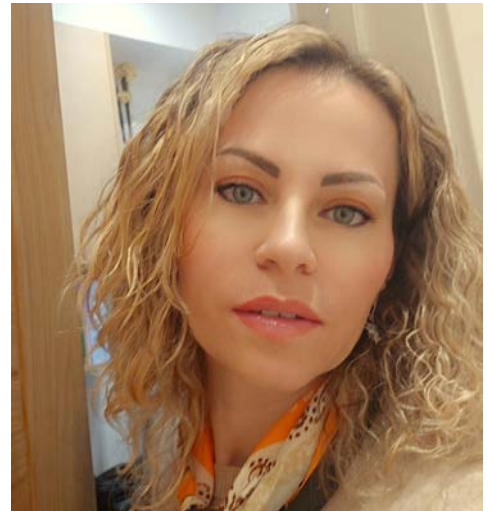
Kur bëhet fjalë për industrinë e restoranteve dhe shërbimeve ushqimore, gratë përfaqësojnë gjysmën e fuqisë punëtore, por jo gjithmonë marrin njohjen dhe mbështetjen që meritojnë. Për një kohë të gjatë, industria e shërbimeve ushqimore ka luftuar për të mbyllur pabarazinë gjinore që ndodh shpesh në pozitave kryesore. Pse është kështu? Sipas Dominique Crenn, kuzhinier francez dhe pronar i Atelier Crenn, mungesa e mbulimit mediatik, aksesit në kapital dhe aksesit në kujdesin e fëmijëve me akses të përballeshëm janë vetëm disa arsye.

Edhe pse është bërë përparim me çështjet e dukshme të pabarazisë gjinore, shikimi i statistikave në lidhje me gratë shqiptare në industrinë e restoranteve mund të jetë dëshpërues. Fatmirësisht, vitet

e fundit, ka pasur një zhvendosje shoqërore për t’i kushtuar më shumë vëmendje asaj se si “gjërat janë dhe kanë qenë gjithmonë” në industrinë ushqimore. Njëpërmjet disa organizatave, burimeve, krijuesve të ndryshimeve dhe presionit shoqëror, industria e restoranteve po formohet si një hapësirë më e sigurt dhe më gjithëpërfshirëse për gratë shqiptare, më së shumti ato që tashmë po kualifikohen në këtë drejtim, duke ndjekur shembullin e modelin e Flora Kolaveri Osmanit.

Por a është e lehtë? Sigurisht jo. Edhe pse të hedhësh një vështrim në faktet dhe statistikave të grave në restorant mund të ndihet dekurajuese dhe dëshpëruese, është e rëndësishme t’i shikosh këto metrika për të ecur përpara dhe për të bërë më mirë. Pabarazitë gjinore dhe mizogjia mund të jenë më pak flagrante në shekullin e 21-të, por statistikave si ato më poshtë japin një portret të saktë se ku jemi për sa i përket progresit. Njohja dhe kuptimi i këtyre statistikave është hapi i parë në përmirësimin e karrierës dhe jetës së grave në industrinë e restoranteve, sikurse mbetet shembulli profesional i drejtueses së “Flora’s Gusto Restaurant”, Flora Kolaveri Osmani.

Gratë dhe burrat janë pothuajse të barabartë për sa i përket frekuentimit të Institutit Kulinar, me rreth 48 për qind të

studentëve që identifikohen si gra. Pse është e rëndësishme kjo statistikë? Kjo tregon se gratë janë me të vërtetë të përkushtuara për të ndjekur një arsim kulinar dhe për të fituar aftësitë e nevojshme për të punuar si kuzhinierë. Pavarësisht se marrin të njëjtin arsim si homologët e tyre meshkuj, gratë nuk punësohen apo promovohen në pozicione të tilla si kryekuzhinierë. Rreth 20 për qind e pozitave të shefit të kuzhinës mbahen nga gra.

Në të gjithë Britaninë, ka numër të konsiderueshëm shefa të kuzhinës. Rreth 77 për qind e këtyre kuzhinierëve identifikohen si meshkuj, ndërsa 20 për qind identifikohen si femra (3 për qind ishin të panjohur). Në grupet e njohura të restoranteve, gratë zënë vetëm rreth 6.3 për qind të pozicioneve të shefit të kuzhinës. Këto pozicione janë ato që zakonisht marrin më shumë vlerësime, çmime dhe siguri të pagës më të lartë. Për poste të tilla si shefi ekzekutiv dhe shefi ekzekutiv i korporatës, ka gjithnjë e më pak gra që mbajnë këto pozicione. Ndaj roli pozitiv i drejtueses së “Flora’s Gusto Restaurant”, Flora Kolaveri Osmani mbetet parësor.

Supermarketi jonë është një vend i përsosur për të gjetur ushqimin tuaj të preferuar shqiptar! Ne përdorim vetëm burimet konkurruese për të siguruar cilësinë e shportës sonë.

Oferta speciale dhe çmime konkurruese

MERRENI PRODUKTIN SHQIPTAR ORIGINAL!

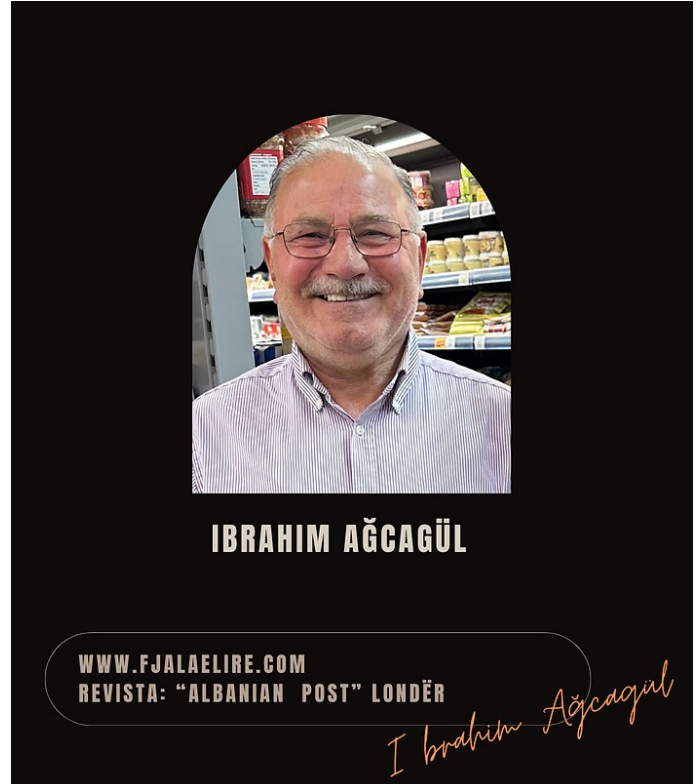
151-155 BALLARDS LN, CHURCH
END, LONDON N3 1LJ

TEK MIQTË E SHQIPTARËVE NË SUPERMARKETIN DICLE

Natyrisht miqtë e shqiptarëve janë të shumtë. Sikurse ndodh me turqit ndjeshmëritë mes dy komuniteteve janë të shtrenjta, ata gjithnjë quhen vëllëzër. Kështu ndodh kur viziton supermarketin Dicle në Finchley Road. E aty gjithnjë ke miq të vetvetes, miq të shqiptarëve të sotëm e të djeshëm. Një nga ta është dhe z. Ibrahim Aĝcagül, babai i pronarit të Dicle në Finchley Road, zotit Ali, dhe një biznesmen me emër në kohë të ndryshme, që natyrisht na jep shumë gjëra të mirëfillta dhe në kohë reale. Një bisedë me z Ibrahim Aĝcagül udhëton në dimensione të shumta. Dhe natyrisht pikëtakimi është respekti dhe trëgëtia e sinqertë. Ai gjithnjë i do shqiptarët dhe i ka ndihmuar mjaft familje shqiptare në mënyrë humane të disa raste, sikurse ka qenë një rast i vërtetuar nga ne. Kështu ai jo vetëm me këtë por dhe me edukatën që i ka dhënë të birit, atë familjare dhe tregtare të përkushtimit ndaj vlerës dhe respektit është bërë gati një qendër për shqiptarët e asaj ane londineze. Dhe shqiptarët më shumë

se kurë frekuentojnë, bëjnë blerje dhe pëlqejnë si gjithnjë ushqimet e përbashkëta në këtë supermarket, ku nuk mungojnë dhe ato nga Shqipëria, që tashmë janë të shumtë. Duke ditur se marrëdhëniet tregtare midis Turqisë dhe Britanisë së Madhe kohët e fundit kanë marrë një dimension të ri, edhe vlerat e tregëtisë kanë marë konsideratë të jashtëzakonshme mes komuniteteve. Veçanërisht në teknologji dhe inovacion, partneritetet po zhvillohen ndërkohë që sipërmarrësit turq gjejnë mundësi të rëndësishme në MB. Sipas Kenan Poleo, Konsullit të Përgjithshëm Britanik në Stamboll, këto mundësi shërbejnë si një urë për sipërmarrësit turq për të rritur bizneset e tyre dhe për të hyrë në tregjet globale. Ja një pamje gjithëpërfshirëse nga Konsullata e Përgjithshme mbi atë që i pret sipërmarrësit turq në MB.

Me këtë rast edhe biseda e lirë me z. Ibrahim Aĝcagül dhe me vetë z Ali Aĝcagül na përforcon atë që lexojmë tek mesazhi i Kenan Poleos, që përkthehet në këtë mënyrë: "Sipërmarrësit

IBRAHIM AĜCAGÜL

WWW.FJALAEI.LIRE.COM
REVISTA: "ALBANIAN POST" LONDËR

I Ibrahim Aĝcagül

kanë potencial të madh në MB. Ju mund të përdorni mundësi të bollshme financimi dhe një ekosistem mbështetës duke marrë pjesë në ngjarje si Java e Teknologjisë në Londër.

Marrëveshja e Tregtisë së Lirë

Për të forcuar më tej marrëdhëniet tregtare të v a z h d u e s h m e midis Turqisë dhe Mbretërisë së Bashkuar, një Marrëveshje e re e Tregtisë së Lirë (MTL) po negociohet midis dy vendeve. Duke dhënë informacione për këtë marrëveshje, Poleo thotë, "Prioriteti ynë është të nënshkruajmë një marrëveshje që do të sigurojë qarkullim më të lirë

të tregtisë dhe shërbimeve. Ne do të fokusohemi në sektorin e shërbimeve dhe teknologjisë."

Diversiteti Kulturor dhe Sipërmarrja

Një nga avantazhet e të bërit biznes në MB është diversiteti kulturor. Poleo thotë: "Mbretëria e Bashkuar është me të vërtetë një vend global. Është një vend ku mund të gjesh kultura të ndryshme dhe të ndihesh i sigurt dhe i mirëpritur." Këtu, sipërmarrësit jo vetëm që rrisin bizneset e tyre, por gjithashtu marrin pjesë në ngjarje të pasura kulturore dhe zgjerojnë rrjetin e tyre duke takuar themelues të tjerë. Kështu bisedat tek miqtë e shqiptarëve në supermarketin Dicle kanë gjithnjë një domethënie të madhe, që mbetet tek realiteti, reciprocitetit dhe respekti reciprok.

FATMIR TERZIU: ÇFARË PO EKSPERIMENTOHEM MES MITIT, LEGJENDËS DHE REALITETIT?!

Nuk mund ta anashkaloj. Ditë e bukur, me analogji Dielli, me cipalin fundvjeshtak të hedhur krahëve, prezenca e bukurive natyrore në Parkun Kombëtar të Shebenikut është ngulmuese, rrënjëzuese dhe ndoshta në këtë rast kalimtare për tu rrënjëzuar më shumë në memorje. Si formëza të sajua pos gëlltitjes dinake të reve, ngjyrania e pështjellës nduk dhe zhduk vetvetiu prezencën dhe qasjen e tyre. Qasjen e udhës ndryshe. Ecjen e qetë në asfalt. Ecjen e mesditës që është krejt ndryshe. Ndryshe në bukuri, ndryshe në njohuri, ndryshe në memorje. Dhe ti hesht thellohesh në kërkime dhe shtjellohesh me dije. Është diku gjetkë në kohëra vërtet një hije. Por ajo e së shkuarës? Po ajo e mëngjesit që ke lënë pas në Shkallë të Lunikut? Po ajo që ke shpëllarë në rrjedhë të pastër tek Çezmat e Llangës? Të gjitha kanë edhe mite..., përtej Fjalës! E përtej në vetëdije diku ende të gjitha mbesin hije nën hije.

Në këtë vizitë enkas mes memorjes, vendosa të pyes hijet se cili është miti i tyre. Miti i tyre? Më saktë miti i tyre i preferuar. I pyeta se cili mit mendonin se ishte më i madhi dhe ai që kishte një ndikim të madh tek ata. Më interesantja, miti që do t'i bënte të dëshironin më shumë. Disa hije thanë vampirë, disa thanë dragonj, disa thanë origjinën e botës dhe sigurisht, shumica prej tyre thanë mitologjinë e famshme të fqinjit jugor. Dhe pyeta disa hije më të mëdha. Hijë rrapash të mbira e të shkrija me gjendëgjindjen e tyre të ndjeshme. I pyeta, cili mit mendojnë se është gjëja më e pamundur të ndodhë. Cili është miti që nuk do të jetë kurrë i vërtetë kur tallja e dikurshme është një dhimbje, një sëmundje? Një sëmundje që koha ka bërë që e tërë zona të kalojë në zbrazje. Dhe unë u befasova kur disa thanë se miti i tyre i preferuar

ishte ëndrra e ikjes, ikjes, thashëthemit, e gjithë atij trendit me trendin e pistë të shtrydhur pikë-pikë, në rrënjët e tyre, natyrisht i ndjekur nga të qeshura pijanece, nga tallje mistreçe, nga gjendje grindavece. Është harruar burri, është harruar guri. Është harruar miku, vëllai, komshiu dhe ustai. Është harruar patatja. Është harruar kultura e tradita e saj, por jo në çdo skaj...

E gjendja e fundit është ndryshe. Një bukuri e thjeshtë, një bukuri natyre. Një qetësi, një hijeshi. Një pastërti! E aty më lindi ndërmend ajo që vinte dikur nga shpurra. Sikur të ishte një mit, sikur të ishte trillim, sikur të ishte diçka që nuk është e vërtetë. Sikur të ishte thjesht vetëm një pshurrje. Pshurrje ideologjike. Pshurrje politike. E aty më rigrindej vërtet pshurrja. Pshurrje-kultura! Ai, ajo, ata dhe ato janë "gollo" një nofkë e ftohtë, e urreyer e një bote dhe e një kulture të palotë. E kotësia në të kotë. Tashmë është tjetër Botë. Një tjetër botë rilind përditë. Pshurrje-kultura është një mit. Nuk është vërtetë. Nuk e

besoj. Nuk po ndodh. Me sa duket, është thjesht një vepër fikcioni për disa koka. Me sa duket është një mit kur ndodh çdo ditë. Është një mit kur ua raporton atë dhe në vend që të pyesësh "A je mirë?", pyetja e parë që do të bëjnë është "Çfarë kishe veshur?". Sepse fundi juaj ishte arsyeja, sipërfaqja juaj pa mëngë ishte ajo që u dha leje të të përgojonin, të të kontrollonin, të të ndëshkonin, të të bënin rrufe në një fletë të zhgarravitur. Dhe kur ndodh të jesh i lirë, ata do t'ju pyesin "A keni pirë?". Kur dikush ka hequr diçka që është e juaja pa pëlqim dhe ju do të fajësoheni. Sepse kishe veshur pantallona të shkurtra. Se fundja..., kishe pirë, sepse ishe vetëm jashtë. Është një mit kur ikja e lëngshme nëpër rrënjë hijesh është e lirë, por ajo që ndodh me hijen është sikur të jetë viktima më e vështirë. Viktima e tillë ende vuan dhe vazhdimisht turpërohet. Është një mit kur bota mendon se burrat që pshurrin hijet janë burra të dobët, kur ata nuk mendojnë se hija e burrave është gjithashtu e rëndësishme. Dhe këtu ngatërrohen njerëzit.

A janë hije njerëzit? A kanë hije njerëzit? Do të ishte absurde të ngatërrojmë këtë me një përgjigje ndryshe. Do të ishte vërtet hata, se kur njerëzit vazhdojnë të bëjnë shaka, për diçka që mund të shkatërrojë jetën e dikujt tjetër. Me sa duket të gjitha këto gjëra nuk janë reale, këto gjëra nuk po ndodhin. Janë thjesht endja e një përralle. Por si mund të mendojë një person se pshurrje-kultura është një mit? Ajo, pra pshurrje-kultura a nuk ekziston?

Nuk është si lufta e Trojës. Nuk është, sepse është shumë më kaotike. Shkatërron dhe vret njerëz. I lë njerëzit e këqij të fitojnë dhe viktimat të vuajnë. Nuk është si vampirët që nuk flenë dhe u duhet gjaku i njerëzve. Përkundrazi kjo është edhe më e rrezikshme se vampirët. Kjo normalizon diçka të rrezikshme. Diçka të tmerrshme. Dhe janë vetë njerëzit, njerëzit e krijuar hije nga hijet. Njerëzit që e bëjnë atë, që kontribuojnë në të dhe që nuk bëjnë asgjë për ta ndaluar atë?

Janë më keq se përbindëshat në mitologji. Dhe pse do ta quajmë atë një mit kur mësojmë diçka të mirë në mit? Kur miti na mëson diçka të mirë në jetë? Pshurrje-kultura nuk është një mit, pshurrje-kultura po ndodh kudo. Ndodh dhe ne pranojmë. Ndodh me publikime. Me botime. Me mos vlerë..., ndodh dhe ne heshtim. Heshtëm dhe heshtim. Ndodh... ndodh. Kur ndez televizorin dhe sheh humoristë që bëjnë shaka me pshurrje-kulture, kur njerëzit e quajnë viktimën pshurrje-kulture, ata e njohin një pshurrje-kulture, kur njerëzit nuk i besojnë dikujt kur ai/ajo i raporton, kur deri më tani, pshurrje-kultura konsiderohet ende e pashmangshme. Pshurrje-kultura nuk është një mit, pshurrje-kultura është e vërtetë, pshurrje-kultura po ndodh. Dhe thonë kjo është kultura! Ajo është pjesë e realitetit tonë postmodern, agravitim të gravurës së djeshme, në një formë më të ndjeshme, duke zbuluar e diktuar format gjenitale. A nuk është fatale?

E na duket se ne po çmallemi, me të cilën duhet të përballlemi. A jemi të dehur?! A jemi të pirë?! Atëherë, çfarë të bëjmë me gjërat që nuk na sjellin asnjë të mirë? Për gjërat që dëmtojnë realitetin tonë? Ne bëjmë gjithçka që mundemi për t'i ndaluar, për t'i shkatërruar, për t'i shtypur...

ASAJ UDHE, U RINGJALLA!

Që atëherë, atë ditë të bukur Tetori 2024, më saktë, 26 Tetor, në zemër kurë nuk më ka ndodhur të jem ndryshe, në fyt kurë nuk më ka qëlluar të ndjem më i shlirët, në shpirt më i qetë, në mendje më i kthjellët. Deri atëhere ajo që kishte rrjedhur me vitet tregonte se një pjesë e shpirtit nuk ka qenë e lumtur dhe kaq! Epo udhët të marrin, e kohërat të largojnë, memorjet shkërmoqen e rrëfimet trazojnë. Miqtë e mirë të ftojnë për raki, dhe largësia si e tillë nuk qëmton, nuk do dhe nuk do! Koha u rrokullis, era e fryu, përplasi dyert, çau shtyllat dhe qëroi renë e fundit që mbante peng Lunikun, e iu ngjiz Llangës, kështu një diell më shkëlqeu si endacak, mjaltë nuk pashë, por mjaltë u derdh nga qielli. Zona e vilës ku pimë një gotë raki të mbajtur në një shishe të bukur e të prodhuar enkas nga pronari i saj, Ixhinieri me Master Shkencor, Lulzim Mustafa Shahinaj, dhe të servitur nga duart e arta e të fisme, të bashkëshortes së Lulit, (sikurse e quajmë të gjithë), Luljeta Bajram (Selimaj) Shahinaj (ose Lulka sikurse njihet nga ne dhe qytetarët e Elbasanit në biznesin e saj të pjekjes dhe servisjes së kafesë në Elbasan), u ndriçua, shkurret u strukën e gurët vezulluan dhe disa nga zogjtë e vjeshtës kënduan, aq sa më vonë edhe hëna dhe yjet u afruan së bashku..., pra, miq vetëm ndjeni, lexoni dhe vetëm

imagjinoni se shikoni, pini ujin e freskët të zemrës suaj, ujin e Çezmës së bekuar të Llangës, dhe prisni dashurinë e vjeshtës në një zonë që tashmë flet si dikur në origjinë të saj... Në zemër nuk është një ndryshim i vetëm, ka shumë në vite, në largësi, në mall e dëshirë, në dashuri natyre. Por thelbi është tek i vetmi ndryshim i madh që është kryesori në këtë udhëtim, është se tashmë gomat e makinës nuk rrënojnë. Nuk dëgjojnë poterën e shtrënguar të motorit të makinës, pasi ngjitja dhe udhëtimi bëhet në rrugë të re të asfaltuar e të bukur. Makina që drejtohet nga inxhinier Luli, flet ndryshe dhe tregon në qetësi mes këngëve popullore që dëgjojmë se i zoti i saj nuk është vetëm inxhinier i zoti, por drejtues Qarku, edhe ish Nënkryetar i Bashkisë së Elbasanit, drejtues ndërrmarjesh të mëdha dhe komunash qytetëse (minibashkish, ose rajonesh të Elbasanit), biznesmen, dhe përkthyes pasi ai njih disa gjuhë të huaja. Një intelektual i kompletuar, pinjoll i familjes emërmadhe Shahinaj, dhe i i biri i Profesorit të nderuar Mustafa Zeqir Shahinaj, Normalistit me rezultate të shkëlqyera, natyrshëm nuk ka projektuar një rrugë vetëm për të mbjellë e shkullur patatet e cilësisë absolute në Fushë Studën, por për të rizgjuar bukuritë e Shebenikut dhe një zonë të

tërë që ka ndërtuar Botën në shekuj dhe në vite Shqipërinë. Ai nuk flet shumë, dhe nga heshtja në ngjitjen e Shkallës së Lunikut kuptojmë çmimet shpërthyes të tregut nuk ishin në xhepin e të rinjve, kur ata thjesht mendonin ndryshe të abandonin këtë zonë të bukur e perlë të natyrës. Dhimbja është gjithashtu e tillë e bërë vetë, gishti i vogël i dobët i nënës natyrë që prek në zemër mallin tonë për të. Kjo heshtje është e bukur, por makina e tij është egoiste dhe na flet me një gjuhë tjetër të motorizuar që vetëm asfalti e kupton. Nuk i shqetëson aspak që ajo është ende në prekjen e përditshme të udhës, e urtë dhe e mbushur me ndjesi makine aty ku duhet të jetë e tillë, pikërisht në pushimin e parë tek Çezmja e Llangës. Dhe aty hyn në punë edhe celulari në rolin e tij memorial. Me zemrën time, jetën dhe dashurinë time të patjetërsueshme, Luçin, duke u ribekuar nga uji i kristaltë natyral nga "Çezma e Llangës" fiksohet fotografia e parë, pastaj disa të tjera me të katër nën penelin e vjeshtës dhe timbrin e natyrës. Dhe ndërsa ndalojmë në Vilën Shahinaj, celulari në duart e Lulkës, njeriut më human që kam parë ndonjëherë në nivelin e thjeshtësisë, na fikson për shtuar memorjen dhe respektin gjithashtu. Fushë Studna në plan të parë nga ballkoni i Vilës Shahinaj në Fushë Studën. Shkëlqen projekti i saj, pamja

dhe vendndodhja e saj e bukur. Po aq shkëlqen dhe orendimi i saj i brendshëm që pret e përcjell në dy kate të saj turistë nga e gjithë bota, gati përmatë. Sikur ta kishim vizituar një mijë herë, na e bën biseda dhe shpjegimi i Lulkës, ndërsa shtesat e Lulit ngjajnë si një një penel mjeshtri gjatë daljes, së karnavacit në projekt dhe realizim, dhe natyrshëm ndjejmë se ende të pikojnë bulat e djersës, por jo ata mendojnë se nuk janë lodhur por të kënaqur me këtë investim model! Dhe Shebeniku bukurosh duket se flet ende: Ejani, nxitoni, kemi punë për të bërë! E ky është një serial më vete tashmë. Serialin nuk ia them dot as vetes, se vetvetja hesht dhe ndjehet se është e shurdhër dhe ka mbulesë në syrin e majtë që prek liqenin natyral e rrugën asfalt, ndaj përzien gjethet që bien dhe mërmëritë rreshtat e artistëve si një zierje e kohërave anadollake, kur banori i kësaj zone themelonte biznesin e mjeshtërisë së gurit dhe drurit, atë pra të Ustait. Dihamës së makinës nuk i vjen keq, ajo i beson dhe i beson disi, sepse ajo, lëvizësja e kohës së sotme në atë udhë të bukur, belbëzon si obuçier, kështu që natyra nuk mund ta dallojë nëse ajo po i jep ndonjë arsye lodhjeje natyrës, apo thjesht po i fërshtëlet gurëve që qëndrojnë si përmendore të pavdekshme të hapësirës.

FATMIR TERZIU: FALENDERIMI NDRYSHE NË PROMOVIMIN E LIBRIT “DASHURIA BEKOHET NË ELBASAN” VËLLIMI II

Këtë Tetor, më saktë të përkuar me “Muajin e Letërsisë” në Shqipëri, libri im më i fundit, “Dashuria bekohet në Elbasan” Vëllimi II, prishi “modestinë” time për të dalë para publikut. Më saktë hyri në Promovim. Promovim, në fakt që mbart kryefjalën për një numër të konsiderueshëm librash të botuar, të vlerësuar nga kritika dhe studiuesit, dhe që përbëjnë bagazhin e asaj që unë i kam dhënë me të shkruar sot lexuesit anembanë, ndërroi kahun e qasjes tek lexuesi. Dhe promovimi u bë në Shtëpinë e Librit, u bë me ndihmën e dashamirëses së tij, Manjola Hatellari, pra një mike libri dhe një mike e hershme e një legjioni të madh shkrimtarësh-lexuesish, dhe jo thjesht një drejtuese me rrogë tek Biblioteka Publike “Qemal Baholli” në Elbasan. E kështu në krye të herës falenderimi shkon për të gjithë që morën pjesë, për të gjithë që folën dhe analizuan, për të gjithë që shtrënguan duart me mua dhe familjen time, me bashkëshorten, dashurinë time të patjetërsueshme, Luçin, pa të cilën ky realizim dhe kjo udhë botimi nuk do të kishte një pikë të tillë. Duke qenë se vetë ajo ka qenë një letrare e talentuar në fëmijërinë dhe rininë e saj, natyrshëm ishte, është dhe mbeti dhe këshilltarja e parë, lexuesja e parë dhe redaktorja e parë e librave të mi. E më tej të gjithë, po aq dhe miqtë e dashamirësit e librave të mi që erdhën nga qytete të tjera, si Durrësi, Dibra, Bulqiza e Vlora, e gjatë hynë në këtë promovim sikurse hyn në zemër një ndjenjë e pashlyeshme.

E në atë promovim, në atë sallë që një ditë më pas festoi 90-Vjetorin e saj, në atë sallë ku kemi ndjerë emocionet e leximit që të prek, dhe leximit akademik, por dhe emocionet e paraprovimeve univeristare, ndjeva natyrshëm se ka diçka në lidhje me botimin e

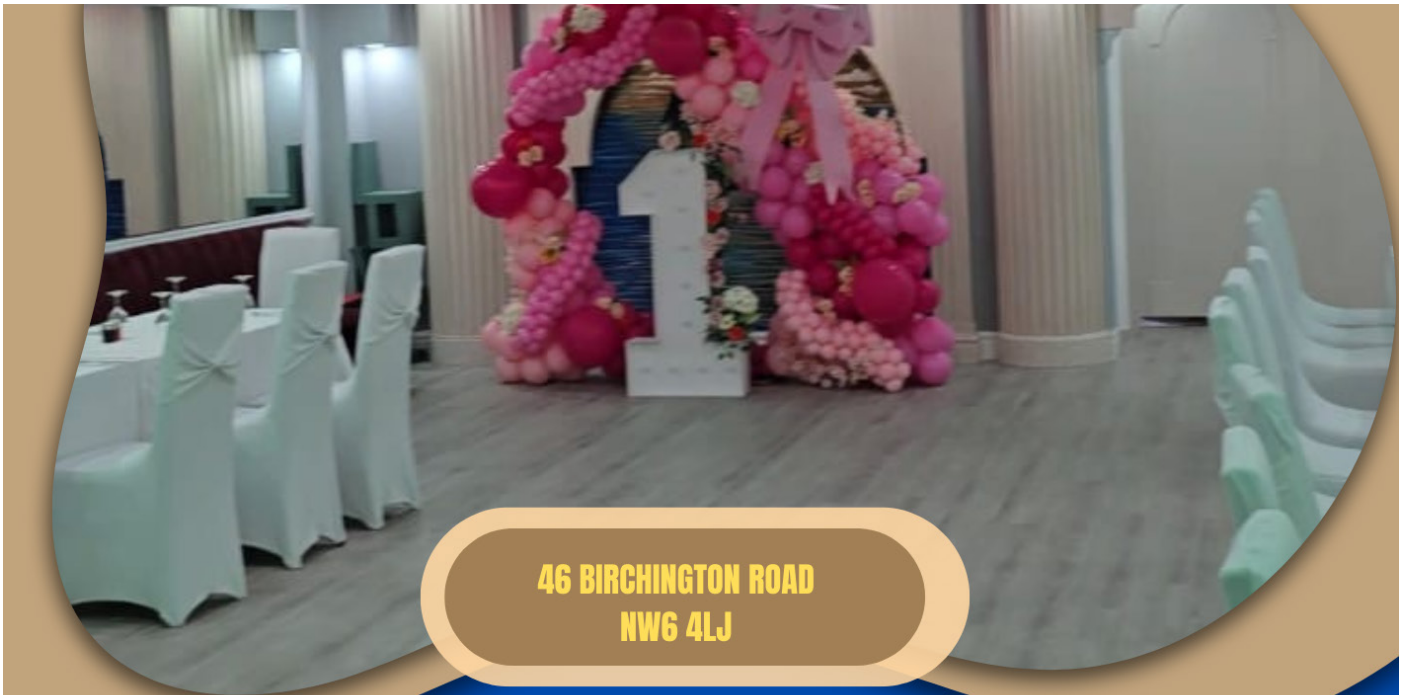
të Madhe, “Gjithmonë ka të ngjarë të takoni njerëz që e pëlqejnë, e duan dhe e urrejnë shkrimin tuaj. Megjithatë, si shkrimtarë, ne duam të na duan dhe të shesim mirë produktin tonë letrar në botën letrare. Gjithçka që duam është një libër më i shitur, një emër në biznesin e botimeve, me fjalë të tjera, të bëhemi yje”. Prandaj, botimi i një libri është një qëllim, por ka një emocion të madh që shumë njerëz kur planifikojnë ta promovojnë. Ndoshta është ndryshimi midis të qenit një autor i botuar dhe të mos bëhesh i promovuar. Ana tjetër është mospromovimi i mjaftueshëm i librit dhe vetes, që për mua tashmë, ky është një gabim i madh, por edhe i zakonshëm për autorët. Ndonjëherë duket kaq e lehtë dhe

të tyre, përkatësisht, faqes së tyre të internetit. Dikush, diku do të klikojë mbi atë emër dhe do të kërkojë librin. Nuk ka dyshim për këtë, se ata promovojnë librat e tyre, por jo publikisht. Fatkeqësisht, shumica e lexuesve nuk do të vërejnë se ka promovim të librit të përfshirë në këto lloj komentesh. Shkrimtarët mund të kenë një blog, ose faqe interneti ku promovojnë librat e tyre. Kjo lë përshtypjen se ata po thonë “Unë nuk bëj marketing apo promovim, por libri im shitet, lë përshtypjen se njerëzit që promovojnë librin e tyre nuk kanë nevojë ta bëjnë këtë, por në fakt është e kundërta me ta dhe tek ata, se po promovojnë librin si produkt, por jo në kuptimin e mirëfillt të marketingut. Kështu arrijnë efektin “domino”. Njerëzit që shohin secilën seri do të duan të lexojnë pjesën tjetër, sepse shumica e autorëve promovojnë librin e tyre dhe ju duhet ta bëni këtë gjithashtu, veçanërisht nëse libri juaj nuk po shitet mirë. Pra, për ta përmbledhur, nëse keni arritur në pikën ku blogu ose uebfaqja juaj po lexohet mjaftueshëm dhe i keni mbajtur lexuesit tuaj t’i kthehen përsëri dhe përsëri, atëherë keni pasur sukses. Çfarë kuptova nga ajo që ndodhi mes emocionit tek Biblioteka Publike “Qemal Baholli” në Elbasan? Promovimi i pamjaftueshëm është vrasësi i shkrimtarëve dhe “jo mjaftueshëm” mund të nënkuptojë se ndërsa keni një ndjekës të shkëlqyeshëm në uebsajtin ose blogun tuaj, shanset janë që nuk është e mjaftueshme për të shitur librat e sapobotuar, sepse Botuesit presin sukses, por presin edhe shitje. Pra në këtë pikë ekziston një mënyrë e thjeshtë për t’ju ndihmuar. Shkoni në blogun tuaj dhe shkruani një koment të mirë, të menduar mirë, shkruani emrin dhe blogun tuaj dhe përmendni librin tuaj. Me siguri do të funksionojë. Ndërsa nuk funksionon në të njëjtën mënyrë çdo herë, është një fillim i mirë.

një libri që nxjerr në pah më të mirën dhe më të keqen te njerëzit. Si shkrimtarë, ne e vendosim veten në një disavantazh të madh sa herë që shkruajmë. Ekziston frika për të shkruar dhe për të mos mbetur me librin tonë të botuar, por që nuk tregtohet më tej, falë modestisë, falë atyre ndjenjave që natyrshëm kapërcejnë domosdoshmërinë e rrjedhës. Kjo ndodh dhe për faktin se biznesi i botimeve është një industri vërtet e paqëndrueshme. Në një farë mase, kjo ka të bëjë me blogun dhe mënyra të ngjashme të postimit në internet, por siç thotë një koleg i imi në Britani

gjithmonë duket se ka dikush që do të shkruajë një koment: “Kam botuar një libër (përfshi emrin e librit) dhe mezi e kam promovuar, por kam shumë blerës për këtë libër (përfshi emrin e librit). Ajo që shumica e lexuesve nuk e kuptojnë është “numri” që përdor një shkrimtar për të ndihmuar në shitjen e librit të tij ose të saj të botuar. Autorë të tillë vendosin një koment në blogun e dikujt tjetër që nuk duket si spam, sepse nuk ka lidhje me librin. Ata mund ta bëjnë këtë koment edhe kur ju keni postuar një artikull marketingu, ose botimi. Ata shpesh lënë një lidhje reagimi përmes emrit të blogut

46 BIRCHINGTON ROAD
NW6 4LJ

Restoranti I SHQIPTAREVE

Restaurant Bar "Imperial"

"Shijoni shijet e pjatave tona të shkëlqyera, ku çdo kafshatë tregon një histori të shijshme."

Kualitet

Dasma

Ne ju ndihmojmë në
perfeksion

Cilësi

Festime

Ju a bëjmë më festive
festën tuaj

Pastërti

Familjare

Ne jemi si një familje
ndaj e dimë
familjaren

Rezervo

020 7624 1385

EDUART BALA: PROFESIONALIZMI PËR DËRGESAT TUAJA

Ju njoftojmë se kompania që drejtohet nga Mondri, që është dhe mbetet kompania më e sigurtë dhe më profesionale e transportit të mallrave nga Anglia drejt Shqipërisë dhe anasjelltas, do të kryejë destinacionin e saj përkatës të radhës duke grumbulluar mallrat në datën 26 tetor 2023 në këto qytete britanike: Birmingham, Luton, Banbury, Oxford, Coventry, Northampton, Manchester, Leeds, Sheffield. Po ashtu ju njoftojmë se nisja e destinacionit përkatës nga Shqipëria drejt Anglisë bëhet në datën 5 Nëntor 2023. Për më shumë informacion kontaktoni drejtuesit e kësaj kompanie në celularin që jepet në fund të këtij shkrimi.

Mjaft kompani transporti e nisin me një slogan sikur janë qindra vjeçarë në këtë profesion të ri të tyre. Dhe më së shumti duan të theksojnë se kanë kryer dhe transporte të mëdha, kur dihet se si njëra dhe tjetra janë vetëm tentativa dhe lojëra fjalësh.

Kompania që drejtohet nga Eduard Bala (Mondri) mbetet më e saktë dhe me një eksperiencë të gjatë, natyrisht jo vetëm në Shqipëri dhe Angli dhe në destinacione të tjera ndërkombëtare në fushën e transportit ndërkombëtar të mallrave dhe mjeteve të ndryshme, ofron për të gjithë klientët e saj një shërbim të kompletuar dhe sigurt transporti i destinuar mbetet prioriteti dhe profesionalizmi, besimi dhe konsiderata efikase.

Siguria, shpejtësia dhe garancia e punës së zhvilluar ndër vite ka bërë që sot shumë bashkëathetarë dhe miq, të tjerë të lidhur me Atdehun tonë të dashur dhe mjaft anglezë madje që kanë shkuar të

eksperiencia e saj dhe nga aktiviteti serioz, po aq dhe nga respekti, nga përkushtimi dhe përgjegjësia e plotë gjatë gjithë procesit të grumbullimit të mallit deri në dorëzimin e tij në destinacionin final, mbetet

standarteve të një shërbimi transporti modern dhe efikas, me një garanci, mosprishje të mallrave, dhe me dërgimin pa probleme të tyre. Vizioni natyrisht mbetet qartë, të vazhdoj të mbetet një kompani lider i padiskutueshëm në transportin e Mallrave nga Britania e Madhe dhe vende të tjera të Europës drejt Shqipërisë dhe anasjelltas.

Kjo kompani funksionon me furgonë të posaçëm për këtë punë dhe me dy drejtues makinash të sprovuar në mjaft vende të huaja.

Nëse jeni duke kërkuar për një kompani cilësore, efektive, transparente, kompetente, të besueshme dhe profesionistësh, atëherë kjo është zgjedhja e duhur dhe e domosdoshme në çdo kohë.

Me këtë transport, e gjitha që ju dërgoni dhe prisni të merrni në destinacionin tuaj është në dorë të sigurtë dhe me garanci të plotë.

Duhet theksuar se mbi 50kg i marrin dhe i dërgojnë në destinacion.

Respekt-Shpejtësi-Saktësi-Garanci-Kualitet

SHPEJT
SAKTË - RESPEKT

BEST PRICE!

TRANSPORT MALLRASH: ANGLI-SHQIPËRI & SHQIPËRI-ANGLI

Mbi 50kg i marrim dhe i dërgojmë në destinacion.

- ANGLI:
• +447395287400
- SHQIPËRI:
• +355 68 3676859

VLERA PROFESIONALE
SAKTËSI - KURSIM

RESPEKTI NDAJ KLIENTIT
NA PROVONI

Respekt-Shpejtësi-Saktësi-Garanci-Kualitet

investorë në Shqipëri, po aq dhe imigrantët që jetojnë, punojnë dhe studiojnë, prej shumë vitesh në Britani të Madhe dhe në Europë kanë ardhur në pikën më të mirë të mirëkuptimit të besojnë transportin e mallrave të tyre drejt Shqipërisë.

Duam të themi se kjo kompani e njohur tashmë nga

konkurrese dhe në çmime.

Ajo mund të kontaktohet në numrat e telefonit ose në WhatsApp, Viber, Facebook, Instagram dhe e-Mail për tu informuar mbi datat dhe lokacionet e grumbullimit dhe shpërndarjes së mallit. Misioni i kësaj kompanie është të vazhdoj rrugën e suksesit në vijimin dhe përmbushjen e

TRANSPORT MALLRASH:
ANGLI-SHQIPËRI &
SHQIPËRI-ANGLI

ANGLI: +447395287400

SHQIPËRI: +355 68 3676859

ME PINJOLLIN E FAMILJES METRA NË RRUGËTIMIN E MEMORJES

Në të njëjtën datë dhe në të njëjtin muaj, por me tetëdhjetë e tetë vite largësi kohore u ndodha në dy pika ku lartësohet emri i një Njeriu të Madh dhe ku kryqëzohet rrjeta me hijet e një udhe në jetën e një intelektualit të veçantë. U ndodha në ballë të ish-Shkollës Normale të Elbasanit dhe në pragun e shtëpisë së djalit të ish Prefektit të Elbasanit, Sadik Metra, që shërbeu në këtë post që nga viti 1935 deri në vitin 1939. Në të parën, pra para ish-Shkollës Normale të Elbasanit, për të cilën kishte kontribuar financiarisht edhe vetë, sikurse dhe për Ujësjellësin dhe Elektrifikimin, për të rikujtuar tetorin e 1936-ës, kur ai nuk lejoi, që pas një vendimi absurd për transferimin e shkollës Normale në Shkodër, që të qëllohej mbi protestuesit dhe ai sfidoi urdhërin e Ministrisë të Brendshme të asaj kohe për të qëlluar kundër popullit të Elbasanit. Në të dytën, në pritjen qytetare të të birit Kujtimit, dhe zonjës së tij të nderuar Shpresës, për të rikujtuar kohën kur i ati nga internimi, do të lëshonte mes lotësh dëshirën, që emri i të birit të ishte Kujtim.

E kështu dy pika të rëndësishme udhëtuan në tryezën e vogël të shtëpisë së pinjollit Metra në Elbasan mes glikove të mikpritjes së zonjës Shpresa dhe trokitjes së gotës së rakisë elbasanase me Kujtimin që provoi dhe sfidoi burgjet e Diktaturës, për hir të patriotizmit të ushqyer prej babait. Në këtë kohëqëndrim miqësor kohërat kurdisën orën e kujtesës dhe memorjes së tyre, por krenaria ishte e ligjshme, atdhetare, e ndjeshme, e bindshme, patriotike, dhe fisnike, sikurse ishte dhe mbeti rrënja e kësaj familje mes Matit dhe Elbasanit e më gjerë me Vlorën, ku Sadik Metra shërbeu si Prefekt, apo dhe me Zerqanin e Dibrës, ku shërbeu si mësues por dhe si

zëvendës Prefekt në Krujë, Peshkopi, Lezhë, Zerqan, Klenjë, Shijak dhe Peqin. Dhe kështu biseda shkon hap pas hapi, në një kohë që tashmë Kujtimi dhe Shpresa e ndajnë jetën e tyre mes një itinerari Shqipëri-Itali, ku jetojnë dhe punojnë vajzat e tyre të shkëlqyera.

Biseda për të njohur Prefektin Sadik Metra

Sadik Metra lindi në vitin 1884 në fshatin German të Matit. Ai lindi në një familje me një fis të njohur në krahinë. I vëllai i tij i madh Jakup Sabri Metra, ka punuar në Ministrinë e Jashtme të Turqisë. Ai ka qenë dhe Kadi (Gjykatës) në Teheran. Pas kësaj vjen figura e tij, që lartcituum si Prefekt e zëvendës Prefekt, në punëra e detyra të ndryshme dhe në detyrën e Sekretarit të Përgjithshëm të Ministrisë së Drejtësisë, në vitet 1921-1925. Ai zotëronte gjuhët frëngjisht, bullgarisht, turqisht e serbisht.

Duke parë vlerën dhe talentin, zgjuarsinë dhe përkushtimin didaktik, Jakup Sabri Metra, vëllai i tij i madh, e tërheq fillimisht nga vendlindja e tij German e Matit, në Manastir ku ndoqi studimet e kohës në shkollë të mesme, dhe më pas falë rezultateve të lartë në Stamboll ku u diplomua në dy fakultete të rëndësishme, Pedagogji dhe Shkenca Politiko-Ushtarake. Jakup Sabri Metra, kishte titullin Kadi dhe ai ka qenë shumë kohë një nëpunës i nderuar i qeverisë Osmane. Ai është përpjekur shumë për Shqipërinë. Më 1890 me patriotin Petro Nini Luarasi dhe më 1894 me atdhetarin Naim Frashëri ka pasur lidhje të shumta. Ky zotëri, në kohën e luftës së përgjithshme në krahinat e Pogradecit dhe Bilishtit është gjendur si komandat i ushtrisë shqiptare bashkë me ushtarët francezë. Pastaj për një kohë në vitet 1919-1920, Jakup Sabri Metra, është gjendur

në Selanik si kryeministër i Shqipërisë, qeveri e formuar në ekzil.

Kur u kthye në Shqipëri ishte një intelektual i plotësuar, i mirëedukuar dhe mjaft i formuar. Detyrat që iu dhanë ishin në arsim, sikurse e cituam në Zerqan të Dibrës, pastaj Komandant ushtarak, nënprefekt, e më pas Prefekt deri në pushtimin fashist të vitit 1939. Në të gjithë rrugëtimin e tij intelektual dhe në të gjithë detyrat që mbajti ai u karakterizua nga ndërshmëria, që ishte boshti një familje të madhe dhe të tillë që nga rrënjët e saj në Mat. Sadik Metra si i tillë ishte armik i rrushfetit, vjedhjes, padrejtësisve, dhe mik i së drejtës dhe miqësisë së sinqertë, në themele të tilla u rrit dhe reputacioni i tij.

Sadik Metra ishte kundër pushtimit të Italisë Fashiste. Për këtë ai u burgos për 6 muaj në Tiranë. Në vitet 1940-1942 e internuan në Ventotene të Italisë. Në moshë të madhe regjimi komunist e arrestoi më 29.05.1951. Fadil Kapisyzi, hetues dhe titullar i Hetuesisë raportonte se ai nuk ka pranuar akuzat, por në kohën e tij si Prefekt në Vlorë, akuzohej pa baza se ishte rekrutuar si agjent i francezëve, italianëve, belgëve, anglezëve dhe amerikanëve. Ai u akuzua se kishte dijeni dhe për Hamit Matjanin, pasi mendohej se ishte biseduar për të në shtëpinë e tij. Ai ishte mik i Ahmet Daklit, ish Kryetar Bashkie në Elbasan, dhe Komandantin e Xhandarmërisë, Gjush Deda, ku të tre patën fatin e keq. Sikurse dihet tashmë, Sadik Metra vdiq në spitalin e burgut, Ahmet Dakli u vetëvra, dhe Gjush Deda u pushkatua.

Vështirësitë jetike të familjes Metra

Të pesë vitet e një kalvari

burg dhe internim, e detyruan familjen Metra të shtrëngoje shumë veten në aspektin financiar. Miqtë nuk e lanë të përfundonte keq. Që nga Vlorë e Kruja, Dibra e Mati, dashamirësit e tij ishin gjithnjë pranë familjes. Por kjo u sfidua në kohën e komunizmit. Edhe pse e urreu fashizmin ai nuk mori pension, se ishte pushtetar i Zogut. Familja u detyrua të përtypte vetveten kur regjimi komunist e dënoi me 7 vite burgim për agjitacion e propagandë. Ai ishte në moshë më të madhe se të dënuarit e tjerë, dhe megjithatë e përballoi atë dënim, derisa ndërroi jetë në vitin 1955 në spitalin e burgut Tiranë, pas një infektimi me TBC, duke mos pasur sot një varr që të përkujtohet nga trashëgimtarët dhe brezat e tjerë, pasi ai u varros në varrezat e Bamit më 10.07.1955, me prishjen e të cilave humbi varri, sikurse i mjaft të tjerëve që vdiqën në kryeqytet.

Pas kësaj e shoqja, punoi më kazëm në dorë që të përballonte jetesën dhe ushqente familjen. E kalvari vazhdoi. E bija e tij më e madhe mbeti e ve, pasi regjimi urdhëroi pushkatimin e të shoqit, Irfan Majuni. Në vitin 1969 u dënua i biri, Kujtim Sadik Metra, për të njëjtin motivacion, por më qartë sepse Kujtimi kishte mbajtur Proklamata të Pavarësisë, që ishte Programi i Festimit të 25 - vjetorit të vet-qeverimit Kombëtar, të cilin i ati e kishte mbajtur si të shenjtë. Proklamata iu gjet Kujtimit pas kontrollit që i ishte bërë shtëpisë nga regjimi komunist. Hetuesi kishte thënë atëherë: "Kur ky të punoj për kthimin e regjimit të tij, do të deklarohet me këtë Proklamata se ai ka qenë i biri i Prefektit, që e mbajti gjallë atë." Kujtimi pra u dënua me katër vite burg, por falë tij tashmë Elbasani e ka Proklamata të Pavarësisë që u... (vijon në faqen 13)

(vijon nga faqja 12) ... nënshkrua dhe në 25 Vjetorin e Pavarësisë.

Rruga me përkushtim jetik – por me fatin tragjik

Një fotografi e viteve 1937-1938 që vjen nga ceremonia e ujit të pijshëm në Elbasan, paraqet nga e majta në të djathtë figura intelektuale dhe patriotike, Ibrahim Hastopallin, kryetarin e Bashkisë, Ahmet Dakli, Prefektin Sadik Metra, Gjush Deda, Komandant Qarku, Rrapush Demeti, Hysen Dakli, Pjetër Ndria, arkëtar, Çefo Fico, inxhinier, Shefqet Stringa, Beqir Rusi, Jovan Ademi, inxhinier, Petrit Dakli, e të tjerë. Sadik Metra ishte një nga iniuesit e këtij projekti dhe disa të tjerëve si godinat e Normales, dega e Rendit, dhe mjaft të tjera.

Sadik Metra, kur ishte Prefekt i Vlorës, ka qenë me një mendim intelektual perëndimor, gjë që flet me me fotografitë me admiralin britanik Thurn, Vlorë 1934, apo dhe me të tjerë britanikë të asaj kohe. (Revista "Minerva", gusht-shtator 1934)

Sadik Xhaferr Metra Krahinari i Klenjës në vitet 1912-1913

Sadik Metra është Krahinari i parë, që ka drejtuar Gollobordën nga Klenja. Në vitet 1912-1913 ai u vendos në Klenjë si Krahinari, në

një kohë të vrullshme, të ethshme, të sikletshme e të mjaft-domosdoshme për fatet e truallit shqiptar. Sikurse e thamë ai ishte një njohës i mirë i bullgarishtes, serbishtes, krahas disa gjuhëve të tjera, dhe kjo ka ndikuar që ai të zotëronte këtë post të rëndësishëm e mjaft të rëndësishëm për kohën që 1913-ta vendosi fatet e kufijve që i mbetën Shqipërisë, duke aneksuar shumë toka në vendet ku nuk kishte aftësi profesionale si e intelektualit dhe patriotit në fjalë.

Duam të theksojmë se emërimi Krahinari, ishte në nivelin e lartë të Përfaqësimit të një Zone, pra në rolin që në legjislacionin shqiptar njihej si Kryetar Komune, apo ndoshta edhe më gjerë në atë situatë, pasi njësit administrative ishte më e komplikuar. Sadik Metra në këtë emërim kishte një autoritet të plotë qeveritar të dhënë zyrtarisht nga Aqif Pashë Elbasani, në kohën kur ai vetë e kishte marrë nën patronazh Gollobordën. Duke qenë se ai inte në këtë post menjëherë pasi më parë kishte qenë kryetar i komisionit të arsimit në Mat, në territorin në fjalë ai krahas vendasve të arsimit, arsime dashësve dhe autoritarëve të tjerë me influencë në zonë, ndikoi në ndezjen e dëshirës për krijimin e situatave të favorshme në hapjen e shkollës shqipe në

disa fshatra, gjithnjë pas kësaj periudhe, pasi dihet se shkolla e parë shqipe u hap më 14 prill 2014 në Peshkopi dhe një ditë më pas, më 15 prill 1914, ajo e Trebishtit në Gollobordë, që në atë kohë kishte autoritet më vete e më të madh se Klenja.

Të dhëna të ndryshme përcaktojnë dhe plotësojnë më tej lidhjet e shëndosha që Sadik metra mbajti me Gollobordën, edhe pas kësaj periudhe. Ai mësohet se me disa miq të tij ka udhëtuar disa herë në pritje dhe festa familjare tek familjarë të ndryshëm. Edhe pasi u zogjodh dhe emërua prefekt në Elbasan, detyrë që i zgjati deri më 7 prill 1939, ai ka qenë mjaft i lidhur me Klenjën, Trebishtin e më gjerë me Gollobordën e tërë Peshkopinë, pasi ai në vitet 1913 – 1916 kishte shërbyer edhe si nënprefekt në Peshkopi.

Në zonën e Gollobordës ai njohej madje me emrin e plotë të tij, duke përfshirë atësinë, pra, Sadik Xhaferr Metra, pasi, i ati sikurse është vërtetuar kishte lidhje të forta miqësie me Asllan Sinanin dhe Zeqir Shahinajn, dy miq të lidhur si byazerë më njëri-tjetrit, por dhe si patriot të njohur në atë zonë. Në një bisedë të huazuar nga miq të vjetër mësojmë se ai kishte marrë amanet nga i Ati të mbante afër këtë krahinë, përfshirë dhe Zerqanin, ku më vonë Sadik Metra shërbeu në postin që e kemi cituar më parë.

Ai ka mbajtur një lidhje të ngushtë edhe me situatën e periudhës së krijuar në vitet 20-të, sidomos me kontaktet që ai ka mbajtur me refugjatët shqiptarë nga Golloborda e Dibrës, të dëbuar nga serbët, në vitin 1921, sikurse dihet pas pavarësisë së Shqipërisë në 1912, serbët vazhduan të pushtonin rajone të Dibrës së Madhe, duke i dëbuar shqiptarët nga tokat e tyre, por që gjithnjë janë përkrahur dhe mbështetur nga figura si Sadik Metra.

SADIK XHAFERR METRA KRAHINAR I KLENJËS NË VITET 1912-1913

Sadik Metra është Krahinari i parë, që ka drejtuar Gollobordën nga Klenja. Në vitet 1912-1913 ai u vendos në Klenjë si Krahinar, në një kohë të vullshme, të ethshme, të sikletshme e të mjaftdomosdoshme për fatet e truallit shqiptar. Sikurse e thamë ai ishte një njohës i mirë i bullgarishtes, serbishtes, krahas disa gjuhëve të tjera, dhe kjo ka ndikuar që ai të zotëronte këtë post të rëndësishëm e mjaft të rëndësishëm për kohën që 1913-ta vendosi fatet e kufijve që i mbetën Shqipërisë, duke aneksuar shumë toka në vendet ku nuk kishte aftësi profesionale si e intelektualit dhe patriotit në fjalë.

Duam të theksojmë se emërimi Krahinar, ishte në nivelin e lartë të Përfaqësimit të një Zone, pra në rolin që në legjislacionin shqiptar njihet si Kryetar Komune, apo ndoshta edhe më gjerë në atë situatë, pasi njësisia administrative ishte më e komplikuar. Sadik Metra në këtë emërim kishte një autoritet të plotë qeveritar të dhënë zyrtarisht nga Aqif

Pashë Elbasani, në kohën kur ai vetë e kishte marrë nën patronazh Gollobordën. Duke qenë se ai inte në këtë post menjëherë pasi më parë kishte qenë kryetar i komisionit të arsimit në Mat, në territorin në fjalë ai krahas vendasve të arsimit, arsimdashësve dhe autoritarëve të tjerë me influencë në zonë, ndikoi në ndezjen e dëshirës për krijimin e situatave të favorshme në hapjen e shkollës shqipe në disa fshatra, gjithnjë pas kësaj periudhe, pasi dihet se shkolla e parë shqipe u hap më 14 prill 2014 në Peshkopi dhe një ditë më pas, më 15 prill 1914, ajo e Trebishtit në Gollobordë, që në atë kohë kishte autoritet më vete e më të madh se Klenja.

Të dhëna të ndryshme përcaktojnë dhe plotësojnë më tej lidhjet e shëndosha që Sadik metra mbajti me Gollobordën, edhe pas kësaj periudhe. Ai mësohet se me disa miq të tij ka udhëtuar disa herë në pritje dhe festa familjare tek familjarë të ndryshëm. Edhe pasi u zgjodh dhe emërua prefekt në Elbasan, detyrë që i

zgjati deri më 7 prill 1939, ai ka qenë mjaft i lidhur me Klenjën, Trebishtin e më gjerë me Gollobordën e tërë Peshkopinë, pasi ai në vitet 1913 – 1916 kishte shërbyer edhe si nënprefekt në Peshkopi.

Në zonën e Gollobordës ai njohej madje me emrin e plotë të tij, duke përfshirë atësinë, pra, Sadik Xhaferr Metra, pasi, i ati sikurse është vërtetuar kishte lidhje të forta miqësie me Asllan Sinanin dhe Zeqir Shahinajn, dy miq të lidhur si byrazerë më njëri-tjetrin, por dhe si patriotë të njohur në atë zonë. Në një bisedë të huazuar nga miq të vjetër mësojmë se ai kishte marrë amanet nga i Ati të mbante afër këtë krahinë, përfshirë dhe Zerqanin, ku më vonë Sadik Metra shërbeu në postin që e kemi cituar më

parë.

Ai ka mbajtur një lidhje të ngushtë edhe me situatën e periudhës së krijuar në vitet 20-të, sidomos me kontaktet që ai ka mbajtur me refugjatët shqiptarë nga Golloborda e Dibrës, të dëbuar nga serbët, në vitin 1921, sikurse dihet pas pavarësisë së Shqipërisë në 1912, serbët vazhduan të pushtonin rajone të Dibrës së Madhe, duke i dëbuar shqiptarët nga tokat e tyre, por që gjithnjë janë përkrahur dhe mbështetur nga figura si Sadik Metra.

+

PROFESIONALIZËM • GARANCI • CILËSI

**ABONIME
INSTALIME
RIMBUSHJE**

PËR MË SHUMË KONTAKTO GËZIMIN: 078 157 359 45

SALMAN ŞIRINGÜL

Arya

SUPERMARKET

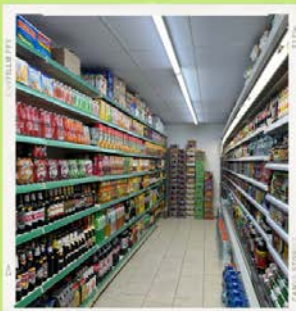
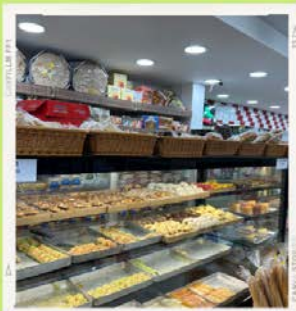
SUPERMARKETI “ARYA” ZGJEROHET DHE UDHËHEQ NDAJ KONKURRENTËVE NË GRAVESEND

Investimet e larta dhe çmimet e ulëta duket se po prishin rendin e vendosur në sektorin e supermarketeve në Mbretërinë e Bashkuar. Shitësit me pakicë po bëjnë një sfidë ndaj konkurrentëve të tyre në Mbretërinë e Bashkuar me investime të rritura dhe çmime më të ulëta, duke prishur rendin e vendosur. Supermarketi “Arya” po ndjek lidhet e tregut me rivalët e tij në Mbretërinë e Bashkuar me njoftimin e një investimi të ri duke hapur hapësirën ekzistuese me stenda të reja dhe çmime më të ulëta.

Plani është krijuar për të përshpejtuar zgjerimin e tij në të gjithë hapësirën dhe për të mbyllur hendekun me lojtarët e mëdhenj të zonës në fjalë. Më shumë se një hapësirë komode dhe mjaft të shfrytëzuar është planifikuar nga pronari i saj z Salman deri në fund të vitit. Pamjet aktuale flasin për një biznes të hapur, konkurrent dhe mjaft efikas për komunitetet e tjera, sidomos për komunitetin shqiptar në atë zonë.

Për të ndihmuar në menaxhimin e kërkesave të zinxhirit të furnizimit për të furnizuar më shumë klientët në mënyrë më efikase, “Arya” planifikon të zgjerojë asortimentet dhe produktet e saj nga zona rajonale të shpërndarjes dhe të përditësojë infrastrukturën

Supermarketi „Arya“ zgjerohet dhe udhëheq ndaj konkurrentëve në Gravesend

www.fjalaelire.com
Nëntor 2024, Londër

teknologjike që mbështet funksionimin e tij. Në tre muajt e fundit, shitjet me pakicë kanë qenë mjaft të kënaqshme. Tani supermarketi kryesor në këtë zonë, sipas Retail Economics, “Arya” po i afrohet rivalëve kryesorë me pakicë me performancë në sektorin e super konkurrencës.

Rezultatet tregojnë periudhën më të lartë të rritjes së shitjeve ndonjëherë.

Pronari i “Arya” z. Salman , thotë se ai është i përqendruar në rritjen e ritmit duke ofruar vlerë për konsumatorët me para në dorë: “Blerësit komunitarë dhe vendas po

votojnë me këmbët e tyre dhe po zgjedhin “Arya” si supermarketin e tyre të parë. “Ne po përgjigjemi me investimin tonë më të madh vjetor në Gravesend.” Ai vazhdoise ne po investojmë duke ndërtuar infrastrukturën e furnizimit për të sjellë sende ushqimore me cilësi të lartë dhe të përbalueshme për mjaft familje të tjera në gjatësinë dhe gjerësinë e zonës.

“Arya” ka marrë gjithashtu vlerësime nga sektori i shitjes me pakicë në Gravesend. Vendasit, klientët dhe komunitetet flasin fjalët më të mira. Të gjithë ishin të impresionuar nga rritja e tij gjatë muajve të fundit dhe oferta e saj me vlerë. Përfshirja e saj e komunitetit, si ofrimi i dhurimeve ushqimore, u vlerësua gjithashtu.

Një klient përmbodhi ndikimin e “Arya”, duke thënë: “Arya ka një biznes të jashtëzakonshëm ku ka zënë një pjesë të madhe të tregut të zonës së Gravesend. Nëse pjesa tjetër e supermarketeve nuk bëjnë diçka, kjo do të vazhdojë.”

“Kur dyert e dyqanit tonë të parë u hapën, thotë z Salman, premtimi ynë ishte i thjeshtë: Ofrojini klientëve ushqime me cilësi të lartë me vlerë të pakrahasueshme dhe ky angazhim ende qëndron.” Ai shtoi: “vlera dhe respekti nuk është thjesht një slogan i markës. Është një premtim që mishëron atë që përfaqëson biznesin ynë dhe përmbledh angazhimit tonë ndaj përgjegjësisë sociale dhe qëndrueshmërisë, që është thelbi i ADN-së sonë. Me kalimin e muajve kjo ka ndihmuar në një ndryshim të rëndësishëm në mënyrën se si familjet e zonës së Gravesend blejnë sendet e tyre ushqimore.”

NJË PAMJE MAHNITËSE, PROFESIONALE, EFIKASE DHE MJAFT KOMODE...

Një pamje mahnitëse, profesionale, efiKase dhe mjaft komode shfaq në sytë e tu sot Biblioteka e Universitetit të Elbasanit "Aleksandër Xhuvani". Dhe ndjehesh mjaft mirë. Ndjen atë që të jep në fakt kontakti i parë, personeli, realiteti, komunikimi, drejtuesit e saj. Ndjen tërësinë e gëjrave që rrethtrullohen tek rëndësia e saj, "ushqimi" dhe cilësia e tij për studentët e akademikët, por dhe një aspekt tjetër që ndodh të të emocionoj. Është ajo që vjen nga forma tradicionale në këtë pikë, dhe në këtë pikë është një funksion i pranuar i një biblioteke universitare që të marrë dhurata, sidomos libra në funksion të drejtëpërdrejtë, ose dhe të tërthortë për tërësinë e rrjedhës funksionale dhe akademike. Në këtë pikë krijohet një diskurs. Një diskurs që kërkon një temë dhe zhvillim më vete.

Pra, sikurse dihet, tradicionalisht ka qenë një funksion i pranuar i një biblioteke universitare që të marrë dhurata materiale nga ish-studentët, stafi ose individë të tjerë të shquar të lidhur me institucionin dhe kjo tashmë realitet i prekshëm në këtë Universitet me emër, dhe që ka një udhëtim të bukur prej

vitësh, të paktën dhe në këtë drejtim. Me këtë rast, ndërsa vendosa që të dhuroj një pjesë të konsiderueshme të librave të mi, në fusha të ndryshme, ndjeva se shërbimet e Informacionit të UE-së janë të lumtura të vazhdojnë të përmbushin këtë funksion, dhe e bëjnë për të zgjeruar format dhe vlerat e hapësirës për ta ruajtur atë traditë të bukur me librin. Me këtë rast ndjeva mirësinë e faktit se burimet e personelit gjithnjë e më shumë fuqizojnë profesionalizmin për ta përpunuar këtë prurje, që do të thotë që materiali i dhuruar mund të pranohet më pasa pa rezervë.

Në këtë pikë nga biseda e shpejtë me drejtuesit e saj, edhe pse ata ishin në një kohë pushimi të ligjshëm mësova, se ata gjithmonë kanë shpërndarë dhe përgatitur udhëzime efiKase, dhe jo thjesht të përgjithshme, ku ato nuk synohen të jenë gjithëpërfshirëse dhe ku secila ofertë vlerësohet në dritën e rrethanave që zbatohen në kohë, hapësirë dhe vend. Në këtë pikë nënkuptova se rëndësia e donatorit dhe marrëdhënia me Universitetin mbetet gjithashtu një konsideratë kryesore në vlerësimin e çdo oferte. Dhe e

gjitha kjo, pikërisht me ligjësinë efiKase të ndërtuar të bën të ndjehesh krenar, që më së fundi dhe institucioni i vlerës dhe cilësisë, ai i edukimit dhe kualifikimit të brezit të së ardhmes ka një udhë të qartë, të mbarë, Perëndimore dhe drejt arritjes cilësore.

Por, ndërsa ndodh kjo, gjetkë një pyetje mjaft delikate kumbon si një stuhi, kur mjaft libra autorësh shpërndahen pa pëlqimin dhe të drejtën sublime të tyre. Pyetja: "Nëse bibliotekat do të krijoheshin sot..., çfarë do të ndodhte? Dikush me të drejtë mund të thotë se nëse bibliotekat nuk do të kishin një traditë shekullore, por do të krijoheshin sot... do të ndiqeshin penalisht nga ligji. Për shkak të shkëljes së të drejtave të autorit. Shpërndarja e kopjeve të veprave pa pëlqimin e shprehur të autorëve dhe mbi të gjitha të botuesve, për shkak të leximit të të njëjtave tekste (duke i rikopjuar apo fotokopjuar më saktë) nga shumë njerëz pa paguar ata, krijon një problem që ka qindra pikëpyetje, por që kryesorja shkon tek abuzimi. Nëse bibliotekat do të krijoheshin sot dhe jo shumë vite më parë, ato do të ndiqeshin penalisht edhe ndoshta nga SPAK dhe nga antimafia si krim i organizuar, si një akt i cënimit të pronësisë intelektuale.

Argumenti i vetëm ligjërisht nuk duket në këtë rast, por ajo që ndihet është se bibliotekat, ndoshta dhe ato online nuk merren në mënyrë eksplicite seriozisht për krimin që bëjnë. Qasja në bibliotekat tradicionale është më e vështirë, duhet të marrësh një kartë, të rrih nëpër dhoma leximi, nëse rastësisht të japin libra për t'i marrë në

shtëpi, duhet t'i lexosh brenda një periudhe të caktuar dhe t'i ruash që të mos grisen, keqpërdoren, bëhen pis, etj. Në ditët e sotme, veçanërisht në qytetet e mëdha, njerëzit preferojnë të përdorin kopjet e tyre të librave sesa të shkojnë në biblioteka. Për ta bërë të qartë. Pasi dhurova librat e mi në Bibliotekën Publike "Qemal Baholli", dhe në atë të UE-së, kontaktova me një mik të vjetër. Ai më shtrëngoi duart dhe më tha menjëherë fjalët më të mira për librin tim studimor "Kritika Ndryshe: Një vëzhgim në Prozën dhe Poezinë Shqiptare" Vëllimi I, të cilin e kam botuar në Shqipëri tek "Arbëria" në Tiranë në vitin 2009. U ndjeva mirë dhe fillova të shtrëngohem nga lëvdatat. Deri këtu ndoshta ishte thjesht një siklet, por kur më tha se librin ma ka prurë vajza ime që është në një shtet perëndimor dhe e ka blerë atje, unë ngeca. Ndjeva një arsye tronditëse. U mundova të ripytes veten, por nuk gjeja një arsye të ngecur tek unë. Mendja më shkoi gjetkë. Nuk dua të ngrej ndonjë akuzë publike, por dua të theksoj se ndërsa gjithë Bota ka dhe mbron me ligj autorësinë, edhe ne duhet ta bëjmë dhe nuk duhet ta keqpërdorim atë. Shpeshherë ndodh strukja tek togfjalëshi "Biblioteka Online".

Por biblioteka online i shmanq këto shqetësime (përderisa ju jeni të ngecur duke lexuar para një ekrani, unë shumë rrallë shqetësohem t'i nënshtrohem kësaj, por shumica e njerëzve kanë më shumë gjasa ta bëjnë dhe e bëjnë) dhe janë më tërheqëse për lexuesin e ri. Dhe meqenëse është e qartë se ende nuk është zgjidhur plotësisht ligjërisht, është një objektivi i përshtatshëm.

NJË TAKIM PLOTË MALL ME PROFESORESHËN DRITA ISAJ

Bashkë me Luçin e takuam për herë të parë. Por në bisedat e mia me bashkëudhësen e shtrenjtë të jetës sime, Ajo ka qenë mjaft herë e pranishme. Dhe e dini pse? Sikurse dihet në fakt, njerëzit kujtojnë disa mësues sepse ata i ndihmojnë nxënësit të rriten dhe të ndryshojnë, në vend që thjesht të mësojnë një lëndë. Këta mësues janë të qëllimshëm për të ndikuar tek nxënësit e tyre dhe për t'i lënë ata të ndjehen të transformuar. Dhe kjo preambulë ishte një nga gjërat që kishte dhe zotëronte Profesoresha Drita Isaj. Në këto biseda për shkollimin tim, gjithnjë Luçit i shpjegoja se Profesoreshë Drita Isaj, ishte mjaft komunikuese.

Ajo ishte se të gjithë mësuesit që komunikojnë materialin e tyre në mënyrë të qartë dhe efektive, që përgatiten dhe i paraqesin mësimet në mënyrë të rregullt, që inkurajojnë ëndrrat e studentëve dhe i ndihmojnë ata të punojnë drejt tyre dhe që natyrisht janë të paharrueshëm. Unë vetë si mësues, drejtues shkolle, pedagog, gjithnjë kam hulumtuar ndikimin e mësuesve në jetën e nxënësve. Në mjaft artikuj të mi kam ndarë pjesërisht kërkimet e mia dhe kam diskutuar teknikat që mësuesit mund të përdorin për të pasur një ndikim më të madh te studentët.

E ndërsa të gjitha këto në një takim të rastësishëm shfaqen dhe largohen shpejt, ajo që mbetet në takim është një bisedë ndryshe. E përshtjellur mes sinqeritetit, respektit, udhës së betonuar të Parkut "Rinia" në Elbasan, ajo bisedë duket se zbut më erroziven e shndërron një kohë të gjatë në një impuls të struktur atje lart e lart, ku gjithnjë themi se vijnë frymëzimet. Drita Isaj

kurë s'e ka lënë dialektin e saj të të folurit, por është aq vendase, elbasanase sa të gjithë rrënjët që rrethojnë këtë park, aq dhe gjurmët që ikin e vijnë afër dhe larg, sa të gjithë ata që kalojnë, dhe janë me qindra që përshëndesin, respektojnë dhe lënë pas një respekt, të paktën të pastër, të qartë, në Fjalë.

Në ditët e para që vendosa të ndërroj drejtimin e studimeve, dhe të studioja tek "Dhaskal Todhri", në fakt pasi nuk më dhanë bursë, edhe pse mesatarja ime ishte 10-të, për arsye se më thanë se "kisha pasur Gjyshin në burg", i bëra një pyetje nëse ia vlen, një të njohurës së familjes time, që kishte studiuar më parë tek Shkolla e Mesme e Përgjithshme "Dhaskal Todhri" në Elbasan dhe nga ajo mësova se aty do të gjesh mësues dhe mësuese kërkues dhe ambicioz, me disiplinë dhe rregull, por edhe shkencëtarë të ardhshëm, pasi interesat e tyre shtrihen gjerësisht në kërkime dhe vazhdimësi! Aty do të kesh mësuese si Drita Isaj, që është e dhënë më shumë rreth motivimit të nxënësve, historisë dhe filozofisë së mësimdhënies. Patjetër që ia vlen!

Dhe dita e parë. Takimi i parë ishte rrjeshti, ndarja e klasave, pasi ishin mbi njëmbëdhjetë paralele dhe provimi në matematikë e në letërsi për të na ndarë sipas rezultateve. Takimi i dytë ishte urdhëri i rreptë i Drejtorit të Shkollës, Zeqir Sarja, që fliste pak, por që buzëqeshte, thuajse aspak. Takimi i tretë ishte pa fjalë. Pa fjalë, se të tjerat duhet ti mësoja ngadalë e ngadalë... Dhe ja prezantimi i mësueses sonë në klasë...

"Përshndetje, emri em ashtë Drita Isaj. Unë kam lindur në qytetin e ..." Dhe askush nuk e kishte të vështirë

të kuptonte se mësuesja jonë kishte lindur në Shkodër. Dhe vazhdoi...

Gjithmonë kam menduar se do t'i gjeja lehtësisht fjalët për të përshkruar veten, por mjerisht! Doli të ishte shumë më e ndërlikuar. Në që u diplomova për Histori-Gjeografi në sytë e mi kishte mjaft dëshira, vullnet dhe më shumë pasion. Dhe të treja e solli fati që të bëhen realitet në Elbasan, në këtë mjedis të bukur arsimdashës, pra në këtë qytet. E thënë thjesht, unë jam një person që fati i ka vendosur të bëjë atë që i jep kënaqësi, duke ndërthurur punën dhe pedagogjinë në një mënyrë magjike.

Gjithçka filloi kur isha në klasën e tetëvjeçares në vendlindje. Shkollë me mësues të përkushtuar, por edhe pasioni i vjetër për të shkuarën tonë. Gjatë mësimit të parë të historisë në atë shkollë, para nesh qëndroi mësuesi të cilin nuk do ta harroj deri në fund të jetës sime. Ai e filloi historinë e tij magjepsëse të ngjyrosur nga të gjitha bukuritë e gjuhës shqipe. Që nga ai moment e kuptova se doja të isha si ai. Për këtë arsye, zgjodha të studioj historinë në Universitet, dhe të kaluarën tonë të lavdishme. Në universitet pasioni im studentor për të kaluarën shqiptare u shndërrua në dashuri për historinë si shkencë. Në atë moment, nuk e mendoja se do të bëhesha mësuese në të ardhmen e afërt. Por...

Nuk e di pse edhe sot këto fjalë më kanë mbetur në memorje. Në memorje më ushqyen këto fjalë edhe

kur ndiqja vetë praktikën tradicionale pedagogjike. Duke pasur në memorje thjeshtësinë, duke u ushqyer nga fjalë të thjeshta por mbresëlënëse, vetë si mësues më pas, pas orëve të para, ndjeja atë kënaqësinë e zbulimit të një bote krejt të re për njerëzit që dëshironin të ishin në një udhë të qartë e të projektuar. Unë në fakt si fillim zgjodha mësimdhënien si profesion sepse dija dhe doja të ngjaja me atë që kisha ngulitur në memorje, dhe se doja t'u jepja studentëve kuptueshmërinë time. Dhe është e thjeshtë, ndoshta për dikë datat, faktet, madje edhe personalitetet nuk janë të rëndësishme, por memorja dhe fiksimi pas pozitivitetit të fituar nga ajo mësuese, mbeti sikurse mekanizmi i ngjarjeve që është gjithnjë i rëndësishëm.

Drita Isaj ishte një mësuese e dashur me të gjithë, dhe jashtëzakonisht e motivuar për të punuar dhe për të ndërtuar një të ardhme më të mirë së bashku me studentët e saj. Ja dhe fjalja e saj e parë që mbaj mend: "Drita Isaj: Lënda që po jua shpjegoj nuk është ajo që lidhet vetëm me të shkuarën, por qëllimi im është që ju të shihni edhe të ardhmen tuaj,

NJË FITORE HISTORIKE ME SHPRESË TEK DEMOKRATËT DHE FAMSAT

Nga Gazmend Cufaj
Kryetar i Grupseksionit të PD-së
Barking dhe Dagenham

Ndërsa ka shpallur fitoren e tij në zgjedhjet e SHBA-së, Presidenti Donald J. Trump realizoi rikthimin më të madh politik në historinë moderne të SHBA në orët e para të së mërkurës, duke fituar vota të mjaftueshme elektorale për të mposhtur zëvendëspresidenten Kamala Harris dhe për t'u kthyer në Shtëpinë e Bardhë për një mandat të dytë. Presidenti i zgjedhur shpalli fitoren në një fjalim nga Florida në orën 2:30 të mëngjesit, duke thënë se ai kishte ideuar "lëvizjen më të madhe politike të të gjitha kohërave" dhe duke u zotuar të "ndihmonte vendin të shërohet", pasi u zotua gjatë fushatës për t'u "hakmarrë" ndaj armiqve të tij politikë. Me këtë gëzim janë ndjerë edhe disa mshqiptarë anembanë Globit, si mbështetës të hershëm të

fushatës Trump. Kështu sot Kryesia e Grupseksionit të PD-së për Barking dhe Dagenham që drejtohet nga demokrati dhe biznesmeni i suksesshëm Gazmend Cufaj ka përgëzuar dhe ndjerë gëzim me këtë fitore. Anëtarët e tjerë të komunitetit shqiptar, por dhe të PD-së kanë festuar në mënyra të ndryshme. Disa kanë postuar fotografi me Trumpin në bluzat e tyre, sikurse kjo foto që publikojmë për këtë fans të njohur të mbështetjes Trump edhe në SHBA. Ndërkaq ky ishte një kod pothuajse i paimagjinueshëm për atë që tani mund të konsiderohet një ndërprerje e epokës së Trump, e cila filloi me refuzimin e tij për të pranuar humbjen 4 vjet më parë dhe u pasua me një sulm i dhunshëm në Kapitol nga një turmë e mbështetësve të tij, i cili më pas u pasua nga katër aktakuzat penale, një dënim për krime për 91 akuzat, një gjobë prej 354 milionë dollarësh në një çështje

civile kundër tij dhe biznesit të tij dhe një juri tjetër që e shpalli përgjegjës për abuzimi seksual dhe shpifja. "Vendimi i vërtetë do të jepet nga njerëzit më 5 nëntor", tha Trump në fillim të këtij viti. Sigurisht, vendimi erdhi në favor të tij. "Kemi kapërcyer pengesat që askush nuk i mendonte", i tha Trump një turme mbështetësish të mbledhur në Mar-a-Lago. Pasi falënderoi votuesit, ai tha se nuk do të pushonte derisa të kishte sjellë një "epokë të artë" për Amerikën. "Ai është djali më i ashpër që kam parë ndonjëherë", tha Brit Hume nga Fox Neës të martën vonë, ndërsa rezultatet filluan të tregojnë rrugën e Trump. Që nga Grover Cleveland në 1892, një president i SHBA-së nuk është zgjedhur për dy mandate jo të njëpasnjëshme në detyrë. Në fund, Trump ishte në gjendje të arrinte suksesin jo me një strategji thjesht për të mbledhur bazën e tij, por duke zgjeruar në fakt hartën

elektorale republikane. Strategjia e fushatës së tij kryesisht iu shmang shtypit të zakonshëm, por u fokusua në vend të kësaj në tërheqjen e të rinjve dhe votuesve të pakënaqur të pakicave me paraqitje të profilit të lartë në vend të podkastet e njohura, të përforcuara nga influencuesit që kanë zhvendosur mediat tradicionale mes atyre votuesve. Mbrëmja e së martës tregoi se strategjia me rrezik të lartë po jepte rezultat. Trump tejkaloi rezultatet e tij të vitit 2020 në të gjithë hartën, ndërsa Harris rezultoi keq krahasuar me rezultatet e Biden në qarqet kryesore dhe midis blloqeve kryesore të votimit, latinëve dhe burrave të bardhë mes tyre. Përmes forcës së plotë, Trump mundi një sfidues që shpenzoi 1 miliard dollarë për ta mposhtur atë, me një lojë tokësore pas saj që mendohej se ishte më e mira në politikë...

BIG BOSS SERVICES UK LTD

BUILDING CONTRACTORS

Our services include:

- Guttering
- Painting
- Decorating
- Power Clean
- Scaffolding
- PVC Windows
- Loft Conversion

- Plastering
- Carpentry
- Roofing
- Brickwork
- Tiling
- Kitchen Fitting
- Extensions
- Bathroom Fitting

THANK YOU SO MUCH!

KONSULTIMI me ekspertët është ZGJIDHJA MË E MIRË për ta shmangur humbjen.

Gazmend Cufaj

big_boss_services_uk_ltd

BigBossServicesUKLtd

@BigBossServices

Tel: 020 8591 9198
Mobile: 07747 143 704 / 07883 029 474
Email: bigboss-services@yahoo.co.uk
website: www.bigboss-services.webs.com
UTR: 7168616298
CRN: 8344897
VAT NR: 215642524

Shesim apartamente në Durrës,
Tiranë dhe në
zonën e Plazhit
deri tek Mali i Robit

Kontakto:
07883029474 dhe 00355685309800

JO THJESHT PËR MEMORJE NJË FOTO ME HAXHI BALLIUN, VLERËN MODESTE TË KËSAJ KOHE

Rugës për në Librazhd, në rrugëtimin e vjetër, gjendet një pikë e vogël gjeografike, që tashmë duhet të ketë humbur pas braktisjes së madhe të lëvizjes sonë, duke u përvjedhur erozioneve në brazda me rrudha të pashërueshme për shkak të dërgimit të vazhdueshëm të të gjallëve dhe të vdekurve të saj. Një - përtej kufijve të saj. Të tjerët - përtej jetës.

Vendi duket si një filxhan jeshil i gdhendur në fundin me bar të malit, si një thesar i tejmbushur që i ka kthyer në pluhur sekretet e çmuara të së shkuarës. Aty mund të jesh i pranishëm - një pjesë kalimtare e peizazhit - deri në momentin e nisjes për diku tjetër, drejt Lunikut, Fushë Studnës, Borovës, Ostrenit të Madh, tashmë në asfalt. Në anën tjetër rruga përgjatë Shkumbinit ende prek këtë anë dhe ende të shpie si dikur në Qafë Thanë, pasi në anën tjetër një tunel i gjatë shpon malin dhe krijon hapësirën e Korrodorit të Tetë, ku edhe nga kjo diçka lartësohet vërtetë, e diçka shkon pa u kuptuar duke u tret. Pastaj diku janë barërat e këqija që fshijnë me lagështi të hidhur kalueshmërinë e momentit dhe duke u kthyer prapa, ekzistuesi e ndjen veten të zhdukur.

E parëndësishme dhe e rastësishme. Si një gërvitshje e animuar në fytyrën e Përjetësisë. Shumë e përkohshme për vëmendjen hyjnore. Vendin e quajnë Shkalla e Lunikut, dhe njerëzit jo më si dikur nuk i shmangen më rrezikut, se rruga është e asfaltuar dhe e zgjeruar, sepse dikur aty ku nuk mund t'i hiqet apo t'i shtojë asgjë Krijimit të ngurtë, mbetet edhe kufiri i vdekjes. Një rrip tradhtar midis gëzimeve dhe hidhërimeve të kota të dikujt dhe mosnjohjes së paqartë të vizitorëve dhe sidomos të të huajve tashmë është lënë pas. Dhe ne zbretim pas ngjitjes sërrish në asfalt.

Dhe pse duhet të jetë kështu? "Sepse", thonë në brokadat e praruara të kujtesës sime të udhëtimeve kur isha mësues në Ostren të Madh, tri kohët e kapërcyeshme që i takova te Fusha e Studnës me shata e kosha në duar, ende mahnisnin në telajn e një pikturë të vendosur në një nga vilat turistike të zonës. Diku ka tiktake të tjera. Ora e huaj, pra. Jo lokale. Kështu kohëra si kohëra kanë harruar pushtimet e huaja, dhe kohërat, sikurse ata të pikturës historike në anën tjetër vazhdonin të mbledheshin për një përrallë atje. Për të shkëmbyer skajet e tyre. Të mos ndërhyjmë shumë që dikush të mos gjymtohet..., që historia të mos përsëritet, por dhe të mos harrohet.

Kështu më udhëzuan atëherë. Dhe u tërhoqa zvarrë pas kësaj mpirjeje. Përmes kilometrave që kam ecur dhe porteve ku u ankorova. Përmes dashurive dhe urrejtjeve. Përmes ëndrrave dhe njohurive. Përmes vetes. Dhe përmes të tjerëve. Para syve të botës indiferente, telajoja e zverdhur më ndoqi, dhe më dogji me sprovat e saj në kornizat e urtësisë së detyruar, pa të cilën është e pamundur të gjesh më në fund veten dhe të kujtosh.

Unë erdha në vete pas vitesh. Në një zyrë të mërzitshme. Mbi kolonat e një raporti me gjuhë të huaj dhe të paqartë. Vetëm duke u larguar. Nuk ka kthim. Një e ardhme pa kujtim të së shkuarës. Një dhuratë të cilës nuk mund t'i hiqet apo shtohet asgjë. Dhe pastaj shikova sytë e ngrirë rreth meje. Dhe pyeta nëse dikush këtu do ta vazhdonte këtë shkrim, këtë traditë, këtë hulumtim, këtë zgjim, këtë përfundim bosh? Sepse nuk është shkrimi im, por i tyre është - pa barërat e Përjetësisë sime - vetëm shenja në një shkretëtirë letre, të vizatuara në një tavolinë. Fillon me një fund.

Dhe përfundon me një fund. Dhe në mes është hiçi i mungesës sime. Ngaqë jam diku tjetër në shpirt dhe në Zot, e detyroj veten të mbulohem me shkrime që nuk janë vetëm të miat, por të traditës që mbahet ende zgjuar, të kohës që duhet rikultuar... E kështu i bëj shenjë vetes, fshij sytë dhe makina lëshon shenjëzat e saj të zeza në asfalt. Ai vazhdon të ecë, të ngjitet drejt shtëpisë së tij, atje lart, nga Librazhdi vetë dy kilometra larg...

Haxhi Balliu, mësues, gazetar dhe drejtues i Shoqatës AKS Librazhd, është një figurë intelektuale dhe qytetare mjaft e njohur, në një zonë të tillë ku polifonia, gegëria dhe toskëria, mbajnë gjallë një lidhje të tërthortë historike dhe kulturore, kjo duke ditur se Lumi Shkumbin, ku shtrihet vendlindja e tij është kufiri midis dy dialekteve. Kështu ky intelektual i përkushtuar është i tillë, me përkushtim, me angazhimin e tij kulturologjik-bashkëjetues, sikurse qyteti i Librazhdit, ku bashkëjetojnë kulturat, edhe pse sikurse dihet pra, Shkumbini ndan kështu tërë hapësirën shqiptare isopolifonike përkatësisht në Toskë dhe Gegë. Haxhi Balliu është një nga intelektualët më aktivë, por dhe më modestë në kohëhapësirën e tij, krijuese, angazhuese, kulturologjike, evidentuese, vlerëdhënëse, angazhuese dhe qasëse të vlerës së trashëguar, asaj vlere që humbet kohë pas kohe, asaj vlere që shuhet nga zvogëlimi tradicional i dasmës, këngës, valles, efektit global-kulturore, por që ai me Shoqatën AKS Librazhd tenton ta mbajë

gjallë. Haxhi Balliu, e ka rizgjuar traditën muzikore, folklorike, tradicionale me angazhimin e tij vlerëdhënëse e intelektual duke aktivizuar mjeshttrat më të mirë të fyellit dhe melodive baritore, talenti i të cilëve do të zbulohet rastësisht dhe evidentohet nga Shoqata AKS, në Festivalin e "Polifonisë së Luginës së Shkumbinit", por dhe në arenën globale, në një festival në Bursa të Turqisë, në shtetin fqinj të Maqedonisë së Veriut, apo dhe në mesin e arbëreshëve në Itali e gjetkë, ku edhe janë shpërblyer me medalje, të cilat i kanë prekur në kohën e demokracisë. Po ashtu me angazhimin dhe përkushtimin e tij në krye të kësaj shoqate Vallet e Librazhdit kanë ushtuar me timbrin dhe koreografinë e tyre të bukur e të veçantë edhe në Kalabri.

Haxhi Balliu njihet dhe si gazetar dhe botues i një organi lokal që për disa vite shërbeu mjaft mirë dhe denjësisht në informim, zgjim tradite dhe vlere. Ai ka qenë bashkëpunëtor në disa media me karakter Kombëtar e më gjerë. Si i tillë në Librazhd ai ka ndërtuar me vlerën dhe përkushtimin e tij intelektual atë që pakkush mund ta bënte, por që i duhet dhe i mbetet një qyteti të tillë të vogël, por me vlera të padiskutueshme kulturologjike dhe tradicionale.

KUR GJEN FISNIKËRINË E BURRËRISË DHE TRADITËS ME FJALËT E URTA EDHE NË PAK MINUTA

Nga fotografia e varur në mur, duket qartë se ka lindur aty ku dielli godet fort. Pigmentimi është i pasur dhe i dendur. Kjo më tregon se udhët e jetës nuk kanë qenë aq të lehta. I bëshëm, i mbajtur, fisnik, e burrëfjale qëndron në këmbë dhe buzëqesh (Janë punët e Zotit dhimbjet, ndoshta do të thotë me këtë buzëqeshje. E shoqja në shtrat, i biri, Ladi me testin e gjatë të shërrimit nga një sëmundje e gjatë). Duket sikur tashmë përfundon testin tim optik dhe e shfaq dhimbjen si një gëlltitje në brendësi. Pastaj, duke ndjerë më tej se sa një vizitë, vizitën time (këtë rast me shokë e miq të tjerë me vete), ndjehet se mbetet në pëshpëritjen e ligjshme të solidaritetit të një miku të njohur vetëm nga zëri në Whatsap:

- Mos u shqetëso. Mos i hiqni këpucët. Është në rregull. Ju keni vendin tuaj të shpirtit në këtë kënd, në këtë odë, në këtë vënd. Kjo është arsyeja pse djemtë e mi nuk mungojnë a s n j ë h e r ë realisht, në këtë hapësirë të mikpritjes, dhe kur nuk janë fizikisht. Por le ta mbajmë këtë mes nesh, apo jo? Djemtë e mi janë gjithnjë, e përditë mes shokëve e miqve të tyre e të mitë, kur ata nuk janë fizikisht këtu përditë. Janë me respektin e miqve dhe shokëve që kanë anëmbanë. Janë me fjalën e burrit, fjalën që u kam mësuar që kurë ishin të vegjël: "Shokët dhe miqtë kurë mos i ndani nga vetja!"

Sigurisht, kjo që do të qëndrojë mes nesh! Kush përveç një miku, mund ta

kuptonte thelbin filozofik të kësaj fjale. Dhe mirësjellja e tendosur e thinjave në portretin e pasqyruar të ngjashmërisë së fotografisë në mur të sjell vitet në një grusht sekondash. Dhe pritja monotone e diellit të Tetorit që rrëshket nga dritaret i ndriçon dhe fjalët, dhe i shtjell më tej hallet, pritshmëritë, lutjet, llafet. Fjalët shkojnë në kanal in e vetë. Shkojnë sikurse dita dhe nata dhe shtrëngojnë duar e respekt sikurse di të bëj mrekullisht, miqësisht, një burrë kaq fisnik si Esat Vata. Dhe duke e kthyer vlerën e një tradite të mikpritjes në një zakon sa

këtë odë, në këtë Fjalë Burri të vlefshme, dhe përditë e përditë më të vlefshme. E tres me kujdes foton me sytë e mi jugorë, topa drite, në mblatën time dhe me dëgjesën e thjeshtësisë mbërrij tek fjala e urtë, mendimtare, e pjekur dhe jo e mërziqshme e kreut të kësaj shtëpie emërmadhe, që ka kaluar jo thjesht derte e halle, por që me urdhërin e shqiptarit në gjak mban shekujsh patriotizmin lart. Nga Presidenca për këtë rast ka dhe një dekoratë, për një pinjoll të fisit të nderuar, por kjo do kohë tjetër për tu treguar. Sot është dita e një

shikimesh në tërësi. Besoj se edhe e Zonja e Shtëpisë, e shtrirë në shtratin e saj të bardhë borë, që sapo ka kaluar operacionin e vështirë po e përcjell mirë. Ladi heraherës kërkon leje tek shtylla e shtëpisë dhe flet sikur nuk do t'ia dij për ndonjë dhimbje. Në këtë orë, në atë çast, dhe me siguri në çdo të tillë rast, aty ka vetëm buzëqeshje dhe fjalë, ka bardhësi shpirti, sikurse reflekton muri, dhe ajo që del ëmbël, e pjekur dhe mjaft didakte nga Fjala e një Burri. E kur koha ka domethënie të pakta, kur fjalët pushtojnë si hieroglifë gjetjet e "zbulimeve" të veçanta në harta, natyrisht ti si mik, si triokitës respekti në atë shtëpi, e ke të vështirë të shkëputesh aq lehtë e aq lehtë nga biseda dhe mikpritja që të bën Esat Vata. Por e gjitha mjafton të përfundoj me shtrëngimin e duarve në dhomën tjetër, ku ndodhet e Zonja e Shtëpisë, që për arsyet e operacionit e ka të pamundur të lëvizë... Aty zemrat bëhen një, dhe askush nuk ka më shumë zë, ka dëshirë, urim të shtrenjtë që ajo të shërrohet shpejt. E kështu si nga moti e nga hera, burri i lartë, fisnik, e me urtësitë e larta, Esat Vata, del e na përcjell mes përqafimesh tek dera. Urojmë jetëgjatësi për të dhe lehtësim dhimbjesh për Zonjën e tij. Ladi, sikurse e kuptuam nuk kërkon asnjë shenjë të flasë prej sëmundjes së pakti. E kështu ikim dhe mbajmë edhe në makinën tonë deri në Elbasan bisedën që gjetëm, mbollëm dhe që do ta mbajmë edhe për disa kohë më gjatë. Faleminderit miku i mjaft miqve të mbarë që na ushqeve me vrytë të larta, i respektuari Esat Vata!

modern dhe postmodern, na afrohet nga e reja e shtëpisë Uiski dhe Red Bull. Dhe duke ecur përpara, tashmë ulemi përballë njëri-tjetrit. Dhe duke gërmuar në jetë ndjehemi të barabartë. Në skajin tjetër të mendimit tim personal, më ndjek një udhë tjetër, një prorsit tjetër, një fjalë ende e gjallë, edhe pse më vjen në hapësirë dhe është diku lart e më lart se sa e mbaj në memorje, është fjala e babait tim që më udhëzon ende me atë që gjej pikëtakim në

bisede të veçantë me një burrë kaq fisnik e të radhë. Ai flet dhe hedh vështrimin sa tek miku im në krah të djathtë, një patriot tjetër Çam, që ka një jetë të tërë në Elbasan, ekonomistin e lartë Daman Sinani, që pas një bisede del se njihet me një tjetër Vatë, dhe sa herë me atë që kam në krahun tjetër, por që është për këtë familje dhe një mik tjetër i veçantë. I flet me respekt, Lavdruar Krashit, duke iu drejtuar i dashur Deputet. Më pëlqen ky vështrim depërtim

Hilal Food Centre me pamje estetike të re: Ullirin dhe produktet shqiptare i blejmë si në Atdhe

HILAL FOOD CENTRE: ULLIRIN DHE PRODUKTET SHQIPTARE I BLEJMË SI NË ATDHE

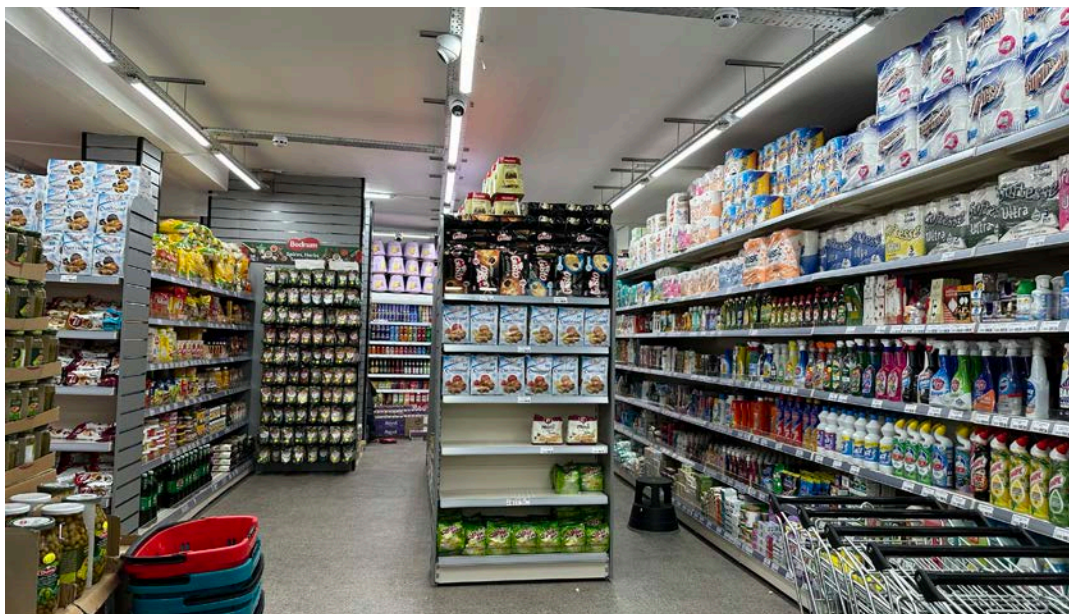
Ushqimet tipike shqiptare si ullinjë, sallamrat, salsiçet, lakër turshi, fasulet, produktet e ndryshme dhe veçanërisht erëzat janë ndër produktet më të kërkuara nga shqiptarët që jetojnë dhe punojnë jashtë vendit. Kështu ndajnë me “Albanian Post” pronarët e Hilal Food Centre në Kilburn High Road. Ne blejmë djathë kaçkavall, djathë, sallam, komposto nga ky furnizues, thotë Agim Beshiri, i cili është një punjonjës në një zjarrfikëse në Londër. Shumë shqiptarë blejnë tërësisht mallra vendase, pasi nuk u pëlqen shija e asaj që ofrohet në dyqanet angleze. Ata blejnë fileto, fara luledielli, peta byreku, bakllava, produkte të ndryshme turke dhe greke, mesdhetare, vafle e shumë të tjera. Çmimet e një pako me peta byreku janë shumë të ngjashme me ato në Atdhe, sikurse një kavanoz lutenicë, një kilogram djathë është dhe një copë sallam

po ashtu. Trajtimet e ëmbla janë gjithashtu të kërkuara në MB. Një kuti e ëmbëlsirave turke, një kuti me vafle natyrisht është shije e mjaft familjarëve. Ka edhe turshi, turshi me lakra e domate, të përziera dhe janë të pëlqyera sidomos nga të rrinjtë që nuk kanë shumë traditë për ti parapërgatitur ato. Farat e lulediellit janë gjithashtu të disponueshme, sikurse dhe mjaft biskota, gurabije e produkte të tjera që zakonisht i shkojnë traditës shqiptare dhe kërkesave familjare. Kudo në Londër e më gjerë, ku ka komunitete të mëdha shqiptare, po zhvillohen edhe biznese paralele, pjesa kryesore e të cilave janë dyqanet. Për shembull, në Britaninë e Madhe ka shumë vende ku mund të merrni ushqime dhe pije shqiptare,

por me çmimet konkurruese mbetet Hilal Food Centre, e udhëhequr nga sivëllai i shqiptarëve z Mahmut. Përveç dyqaneve shqiptare, shumë nga mallrat mund të blihen edhe në ato turke, por gjithnjë konkurenti dhe sfiduesi mbetet Hilal Food Centre. Gjithçka që mund të blihet në Shqipëri nga dyqanet është në shitje tek

Hilal Food Centre. Çmimet në kryeqytetin e Anglisë, sidomos tek Hilal Food Centre janë të ngjashme me ato në vendin tonë, por ndryshimi është se të ardhurat e banorëve tanë atje janë dukshëm më të larta, të paktën dyfish. Tarifa më e ulët për orë në MB, pavarësisht nga kombësia, është 12 £. Një kanaçe me supë me gjethe kushton 1,99 £. Për krahasim, në vendin tonë e njëjta ulje kushton njësoj dhe paga minimale është nën disa lekë në orë. Kështu, në vendin tonë me një orë punë mund të blesh më pak se dy kanaçe dhe në Londër, p.sh., 5 kanaçe me lëngun e preferuar energjetik. Tashmë Hilal Food Centre ka marrë dhe një pamje të re, dhe hapësira e ndryshuar më estetike e bën këtë supermarket akoma më të dashur për shqiptarët, dhe akoma më të konkurrueshëm si në estetikë, çmime, pastërti e siguri në blerje e shërbim.

 **SUPERMARKETI
I SHQIPTARËVE**

HILAL FOOD CENTRE

Supermarketi me produktet,
çmimet, vlerat, cilësinë e
ushqimeve, produkteve, mishit,
vezëve. Konkurrin kudo!

Supermarket
PAUZA E RE 2024

Kontakto
02073721059

Email
INFO@HILALFOOD.CO.UK

MIRË SE VINI

